

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 280

Het geheim van den Toreador.

22½ Cents
45 Centimes

Half over hem heen gebogen knielde Pablo de Cardona.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL · SINGEL 326 · AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordiger voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

HET GEHEIM VAN DEN TOREADOR.

HOOFDSTUK I.

Een idylle.

Brandend heet zond de zon haar stralen neer over de stad Sevilla, op een warmen zomerdag in het begin van Augustus.

De huizen rondom de *Plaza de Toros*, voor een groot gedeelte wit-gepleisterd of uit grijze zandsteen opgetrokken, schenen de hitte op te vangen, en naar alle zijden uit te stralen..

Het was een feestdag, en een groote menigte burgers in bonte kleederdracht verdrong zich, vroolijk babbelend en opgewonden op het groote plein.

Het was alsof de atmosfeer met electriciteit geladen was en al deze Spanjaarden schenen aangegrepen te zijn door een wonderlijk opwinding.

En dat was ook geen wonder, want dezen dag zou de befaamde *espada* Emilio Vilar, een der meest geliefkoosde *toreadors* van Spanje, zijn vijftigsten stier bevechten.

Ondanks zijn jeugd — Vilar was nauwelijks 25 jaar — had hij zich reeds een grooten naam weten te maken als stoutmoedig stierenvechter, die meermalen den dood getrotseerd had, en ook reeds eenige malen in een gevecht met een woedenden stier, die niet genoeg was afgemat, ernstig gewond was.

De jonge *espada* was juist genezen van een langdurige ziekte, opgedaan als gevolg van een stoot met

een hoorn, die hem aan den rand van het graf had gebracht, en thans zou hij voor het eerst weder optreden, na zich eerst duchtig te hebben geoefend.

Vandaar de opgewondenheid der menigte te Sevilla, die zich op dien warmen Augustusdag verdrong door de groote arena, uit steen opgetrokken, de grootste van geheel Spanje, grooter zelfs dan die in de hoofdstad Madrid, en die ruim 20.000 personen kan bevatten.

Er liepen daar heeren in wit flanellen pakken, dames met de ouderwetsche mantilla, en zelfs de meest gemoderniseerde modpopjes hadden zich niet willen ontdoen van dit smaakvolle kledingstuk, hetwelk alleen de Spaansche vrouwen met zoo onnavolgbare zwier weten te dragen.

Bij de rijke dames was deze mantilla van kant, bij de vrouwen uit het volk bestond zij uit een eenvoudigen doek van zeer licht weefsel, maar beiden wisten ze even bevallig om de donkere lokken te plooiën.

Langzamerhand brak het uur aan waarop het stierengevecht een aanvang zou nemen.

Men wist dat den bezoekers iets buitengewoons te wachten stond, want niet minder dan acht Andalussische stieren van een klein maar zeer sterk en woest ras,

dat speciaal voor de stierengevechten te Sevilla gekocht werd, zouden dien middag bevochten worden.

De namen van de meest beroemde espada's, banderilleros en chulos stonden op het programma.

En daarom was reeds om twaalf uur het gedrang begonnen naar de loketten van het kolossale gebouw met zijn fraaie zuilengangen en zijn monumentalen ingang.

Talrijke voertuigen, auto's, equipages en huurrijtuigen reden aan om bezoekers te brengen.

Plotseling week het volk uiteen om plaats te maken voor een zeer groote, donkergroen gelakte auto.

— Daar komt Carlos Heredia aan! hoorde men roepen.

— De rijkste man van Sevilla!

— Rijk geworden door den oorlog!

— En zijn dochter zit naast hem!

— Ja, de schoone Lola vergezelt haar vader natuurlijk! Wat meent gij, dat zij zou thuis blijven als Emilio Vilar optreedt?

— Ssst! Zeg dat niet zoo hard! riep een ander spotter. Laat haar vader het niet hooren. De dochter van een man die dertig millioen peseta's rijk is en een eenvoudige espada — dat past niet samen!

— Maar die espada verdient een ministersalaris! riep weer een ander.

— Dat is wel mogelijk, maar hij blijft er niet minder een stierenvechter om!

— Wilt gij soms zeggen, dat dit geen edel beroep is? riep nu een oude man met spierwit haar toornig uit. Ik zeg u dat ik verscheidene toreadors in mijn familie heb, en wij allen zijn trotsch op hen!

— Dat mag zoo zijn, hernam de eerste spreker, en ik geef u toe, dat de toreadors dapper en fier zijn — maar dat gaat voor Carlos Heredia niet op! Die man is gek van trotsch, en voor hij zijn dochter aan een stierenvechter zou geven, zou er heel wat moeten gebeuren!

— Maar hoe weet gij dat daar kans op is? ging de oude man voort.

— Dat kan iedereen zien, die oogen in het hoofd heeft! antwoordde de aangesprokene. De schoone Lola slaat geen enkel stierengevecht over, wanneer Emilio Vilar optreedt, en zij onderscheidt hem zeer in het bijzonder, door hem bloemen en allerlei sieraden toe te werpen, als hij den stier gedood heeft, en het publiek

dank zegt. En dan — men heeft hen reeds enkele keeren samen gezien!

Terwijl zoo de geruchten de ronde deden, had de kolossale groene auto den hoofdingang van de arena bereikt.

De palfrenier sprong vlug van zijn plaats en opende het portier.

Uit de auto stapte een zwaarlijvig man met een eenigzins geel gekleurd gelaat en kleine, gitzwarte oogen, die van groote sluwheid getuigden, gekleed in een wit flanellen kostuum, die de hand reikte aan een meisje van groote schoonheid, om haar bij het uitstijgen behulpzaam te zijn.

Die man was Carlos Heredia, de schatrijke groot-handelaar in leder, en het jonge meisje was zijn bekoorlijke dochter Lola.

Zij was met groote elegance gekleed, en toch droeg zij niets dan een eenvoudige tailor kostuum van wit laken.

Heredia gaf een kort bevel aan den bediende die in een eerbiedige houding bij het geopende portier was blijven staan, en daarop ging hij met zijn dochter de groote vestibule binnen, teneinde zijn eigen loge te gaan opzoeken, waar hij tevens eenige vrienden en vriendinnen zijner eenige dochter had genoodigd.

Het was er zeer druk in de vestibule, en door het gedrang raakten vader en dochter van elkander af.

Het jonge meisje scheen echter volstrekt geen moeite te doen om haar vader te achterhalen.

Integendeel, zij liep snel in een andere richting en sloeg een breede gang in die in een wijden boog om de arena heen liep, telkens onderbroken door breede trappen, die naar de groote amphiteaters leidden.

Zonder zich op te houden en ook zonder naar den weg te vragen volgde zij deze gang totdat zij een deur bereikte, waarboven het woord „Verboden toegang" iedereen moest afschrikken, die in dit gedeelte van het gebouw, dat voor den toreador was bestemd en waar zich ook de stallen bevonden, niets te maken had.

De deur werd bewaakt door een stevigen portier met een scherp gelaat, dat echter aanstonds ophelderde, zoodra hij het bevallige jonge meisje zag.

Lola trad snel op hem toe en terwijl een diepe blos haar wangen kleurde vroeg zij:

— Kunt ge mij ook zeggen, Rodrigues, of Emilio Vilar reeds in zijn rustkamer is?

— Ik zou het u niet kunnen zeggen, Signora, want naar gij weet kunnen de stierenvechters langs een anderen weg het gebouw binnentreden. Ik zou het echter wel denken. Als ge het eens zelf zoudt willen onder zoeken...?

En tegelijkertijd opende hij snel met een hoofdsche buiging de tusschendeur, waardoor het jonge meisje vlug heenglipte.

Aan den anderen kant van de deur zette de gang zich voort.

Er hing hier een sterke ammoniaklucht — afkomstig van de tien of twaalf stieren, die hier gewoonlijk gestald werden, ofschoon het er ook vaak twintig of meer waren.

Hier en daar waren stalbedienden druk in de weer.

Zij sleepten stroo aan en liepen met voedselbakken heen en weder.

De gang verbreedde zich, maakte een bocht, en liep uit op een soort vestibule, met asphalt geplaveid.

Een luid geloei, dat van vlak bij leek te komen, deed het jonge meisje een oogenblik verschrikt stil staan, met de hand op het hart gedrukt.

Zij bevond zich hier vlak bij de stallen, die twee ingangen hadden, één in deze vestibule, de andere in de omheining van de arena.

Lola liep snel door, stak de vestibule over, en sloeg toen een kleine dwarsgang in, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Voor een dezer deuren stond zij stil en klopte aan.

Daar zij geen antwoord ontving, draaide zij de kruk van de deur om en opende deze.

Het kleine, eenvoudig gemeubelde vertrek, waarin zij nu een blik kon werpen, was verlaten.

Op een kleine tafel stond een doosje sigaretten en daarnaast lag een zeer spitse, sierlijk bewerkte degen met een paarlemoeren gevest en een zwaar vergulden stootplaat.

Het blanke staal schitterde in het zonlicht, dat door het kleine raam naar binnen drong.

Aan een der wanden hing een ivoren kruisbeeld, en daaronder een wijwaterbakje.

Nog een gemakkelijke rieten stoel in een hoek — en daarmede was het meubilair voltooid.

Teleurgesteld wilde Lola weder heengaan toen er van den anderen kant van de gang voetstappen naderden.

Lola keek op en zag een man naderen, gekleed in roode zijde, met een korte kniebroek, wit zijden kousen, lage, zwarte gelakte schoenen en een rood zijden wambuis, rijk met gouden passementen bestikt.

De man was nog jong, en had een donker, niet onaangenaam uiterlijk ofschoon zijn oogen nu en dan een schuwen blik hadden.

Lola had hem aanstonds herkend.

Het was José Feretti, een *banderillero*, dat wil zeggen een toreador, wiens zeer gevaarlijke taak is, den stier woedend te maken, door hem de banderillera, een cilindervormig stuk hout met veelkleurige linten omwikkeld en aan een der uiteinden voorzien van een scherpen weerhaak, achter de schouders van den stier te planten, zoodat die in zijn huid blijven haken en hem door de pijn tot steeds grooter woede prikkelen.

De jonge man maakte een bevallige buiging voor het jonge meisje dat hij eveneens scheen te kennen en zeide:

— Zoekt gij wellicht naar Emilio Vilar, Señora?

Het jonge meisje knikte en de bloes op haar lief gelaat werd nog dieper.

Het scheen dus wel, dat iedereen haar geheim had doorgrond!

De jonge man scheen echter niets van haar verlegenheid te bespeuren en ging voort:

— Gij zult hem in de kleine bidkapel vinden — hij bereidt zich voor op den strijd, zooals het een goeden toreador betaamt.

Het jonge meisje dankte José Feretti met een lichten hoofdknik en verwijderde zich haastig.

HOOFDSTUK II.

Het medaillon.

Lola wist wel waar zij de kleine bidkapel kon vinden, een onmisbaar vertrek in iedere Spaansche arena.

Hierheen begaven zich de geloovige stierenvechters, teneinde de bescherming van hun speciale beschermheilige in te roepen alvorens zij de arena betreden en den strijd met de stieren aan te binden.

Men vindt er eenige bidstoelen, een klein altaar, waarboven een altijd brandende lamp hangt, en waarop het beeld van de Moeder Gods staat en dat groot genoeg is om aan de stierenvechters de gelegenheid te geven zich af te zonderen en hun gebed in eenzaamheid te doen.

Zij richtte nu haastig haar schreden naar de kapel en stond een oogenblik stil voor het zware gordijn, dat de kapel van de gang afsloot, en daarop hief zij het langzaam op.

Zij kon nu bijna de geheele kapel overzien.

Voor het kleine altaar, dat in een hoek geplaatst was, lag een jonge man geknield, half met zijn rug naar het gordijn gekeerd, zoodat zijn fijn profiel te zien viel.

Hij hield beide handen gevouwen en had het hoofd voorover genijgd.

Blijkbaar was hij in diep gebed verzonken.

Zijn slanke en krachtige gestalte was gekleed in een lichtgroen fluweel costuum, dat met breede zilveren passementen was afgezet.

Hij droeg een omgeslagen boord en een zeer smalle zijden das van lichtpaarse kleur, die verdween in het laag uitgesneden wit satijnen vest, dat een sneeuw wit, geplooid overhemd omvatte.

Naast hem op den grond lag zijn hoofddeksel, een soort driekanten muts van beverbont, versierd met een groote vuurroode pompoen.

Hij lag daar zoo onbewegelijk geknield, als was hij uit steen gehouwen, en alleen zijn lippen bewogen zachtjes onder het prevelen der gebeden.

Eindelijk maakte hij het teeken des kruises, stond

op, greep zijn muts en wilde zich naar den uitgang wenden.

Met een half onderdrukten kreet bleef hij staan, toen hij Lola gewaar werd.

Toen liep hij met snelle schreden naar het gordijn, trad naar buiten en trok het jonge meisje aan zijn borst.

— Lola! Gij hier? zeide hij op zachten, hartstochtelijken toon.

— Ja, mijn Emilio, ik wilde u nog eens zien, voordat gij u in de arena begeeft. Zijt gij wel waarlijk geheel genezen?

— Geheel en al, mijn lief. Ik voel mij zoo sterk als ooit te voren en ik ben zeker dat ik zal overwinnen, en er zonder een schram zal afkomen. De Heilige Maagd en mijn medaillon zullen mij wel beschermen.

Tegelijkertijd opende hij de hand, en liet Lola glimlachend een fraai bewerkt gouden medaillon zien, dat hij blijkbaar zoeven tijdens het bidden in beide handen had geklemd.

— Geloofst gij, dat het u geluk zal aanbrengen, Emilio? vroeg het jonge meisje, terwijl zij den espada teeder aankeek en hem de zwarte lokken uit het voorhoofd streek.

— Ik ben er zeker van, Lola. Het is een geschenk van mijn lieve moeder, en zij was een engel. Zij heeft het op haar beurt van haar vader gekregen en zij zeide mij, dat ik het steeds bij mij moest dragen en er altijd goed op moest passen.

Hij wierp een blik op het medaillon, bracht het eerbiedig aan zijn lippen en stak het toen in den zak van zijn korte, fluweelen broek.

Althans, zoo meende hij...

Want in zijn haast om weder de kleine handen van het jonge meisje te grijpen, had hij het voorwerp te vroeg aan zijn lot overgelaten — het haakte — de ketting, waarmede men het om den hals kon dragen bleef

buiten den zak hangen en haakte aan het belegse van het gordijn waarmede de kapel was afgesloten.

En toen de beide jongelieden eenige schreden verder gingen, werd het medaillon uit den zak getrokken en schommelde daar nu heen en weder langs het gordijn, schitterend in de zonnestralen, die er op vielen.....

Emilio had zijn arm om de schouders van het jonge meisje geslagen en vroeg nu op ernstigen toon:

— En uw vader, mijn lieveling? Wil hij nog steeds niets van mij weten? Vindt hij mij nog te min?

Lola boog het hoofd en antwoordde niet dadelijk.

Toen zij haar schoone oogen weder ophief blonken er tranen in.

— Mijn vader is in de laatste jaren wel zeer veranderd, Emilio. O, was hij toch maar nooit zoo rijk geworden. Voor de vreeselijke oorlog begon, had hij u zeker aanstonds mijn hand geschonken, maar nu heeft de duivel der trotsch hem aangegrepen — en gij zoudt het niet willen gelooven, maar — hij wil mij nu slechts aan iemand van adel uithuwelijken.

Emilio Vilar schudde bedroefd het hoofd.

— Het is vreeselijk voor mij, en toch — ik kan het van uw vader zoo goed begrijpen. Gij zijt een prinsesje, en gij zoudt het verdienen de vrouw van een koning te worden. En toch wil ik blijven strijden. Ik verdien nu veel geld, Lola, ik ben een eerlijk man, en als uw vader er op staat, dan wil ik mijn beroep gaarne vaarwel zeggen. on gij moogt het niet verder vertellen maar — het zou mij niet eens veel opoffering kosten, want ik geloof toch niet dat het in mijn aard ligt, het werk te verrichten, dat ik nu doe.

— Maar gij zijt een der beste espadas van Spanje, Emilio, riep het jonge meisje uit, met een weinig verwondering, want als echte Spaansche kon zij zich niet begrijpen, dat er iets boven stierengevechten kon zijn.

— Het is mogelijk, mijn hart, maar al dat bloed — al die gedooide paarden met hun uitpuilende ingewanden — die ongelukkige dieren, die worden opgeofferd bij dozijnen — de stieren die worden afgemat tot zij niet meer kunnen — neen, ik geloof werkelijk niet, dat ik mijn vak zeer lief heb! Maar dat zou ik aan niemand kunnen bekennen, dan aan jou, Lolo! Heeft uw vader iets tegen mijn beroep?

— Dat ook — maar al waart gij iemand anders — hij zou mij u niet geven.

— Heeft hij soms reeds een ander op het oog? riep

Emilio uit, terwijl zijn oogen vlamden. Waarom spreekt je niet, Lola? Heb ik goed geraden?

Het jonge meisje was bleek geworden en stamelde nu:

— Ik vrees er voor, Emilio. Neen — trek je hand niet terug. Het is immers mijn schuld niet.

— Zijn naam! riep Emilio, de jonge stierenvechter op woesten toon.

— Graaf Pablo de Cardona.

— Die windbuil? Een man van veertig jaar? Iemand die er uitziet als een hongerige kerkrat en die zijn fortuin heeft opgemaakt? Maar dat is een koop, een schandelijke koop, Lola!

— Helaas, mijn vriend, mijn vader wil het zoo. Maar ik zweer je, dat ik je steeds trouw zal blijven, en dat ik nimmer aan Pablo de Cardona zal toegeven.

Zonder een woord te spreken sloot Emilio het schoone meisje in de armen, en drukte een kus op haar rooden mond.

Juist toen zij weder een paar stappen waren verder gegaan kwam José Feretti hen tegemoet die zich op zijn beurt naar de bidkapel wilde begeven.

Hij ging hen met een zwijgende buiging voorbij en greep het gordijn.

Maar toen viel zijn oog op iets glinsterends.....

Hij bukte zich, en nam het medaillon voorzichtig van het gordijn, zonder den fijnen ketting te beschadigen.

Hij bekeek het even met groote aandacht, en mompelde toen zachtjes iets voor zich heen, terwijl hij zijn donkere wenkbrauwen hoog optrok.

Het volgende oogenblik had hij Emilio geroepen.

Hij hield het medaillon in de opgeheven rechterhand en zeide:

— Gij zijt zooeven in de bidkapel geweest, Vilar. Ik meen, dat dit medaillon u toebehoort — ik heb het ten minste weleens in uw handen gezien.

De jonge espada tastte verschrikt met een onwillekeurig gebaar naar zijn zak en riep toen uit:

— Mijn medaillon! Waar hebt gij dat toch gevonden, José?

— Het hing met den ketting in het goudgallon van het gordijn.

Lola was bleek geworden.

Zij maakte snel het teeken des kruises en fluisterde:

— Als u dat maar geen ongeluk aanbrengt.

— Welneen, mijn lief, zeide Emilio lachend. Als ik

het verloren had, was het wat anders geweest, maar nu ik het door de goede zorgen van Feretti terug heb, behoeft ge daar geen vrees voor te koesteren.

— Zult gij toch voorzichtig zijn, Emilio? vroeg het jonge meisje vleiend.

— Voorzichtig? herhaalde Emilio glimlachend. Ik beloof het je. Als de stier maar wat zachtmoedig was uitgevallen. En begeef je nu maar spoedig naar je plaats, want je vader zal je zeker missen, en ik zou voor al het geld van de wereld niet willen, dat hij je om mijnentwille zou beknorren.

José Feretti had nog een snellen blik op het paar geworpen en was toen achter het gordijn verdwenen.

Emilio drukte het meisje nog eenmaal aan zijn borst, en duwde haar toen met zachten drang in de breede gang.

— Wij zullen elkander hoop ik spoedig wederzien, mijn alles, zeide hij op hartstochtelijken toon.

— Overmorgenavond op de bekende plek, fluisterde het jonge meisje als in een zucht.

Zij wuifde den jongen espada toe, en het volgende oogenblik was zij achter de kromming van de gang verdwenen.

Emilio keek haar na, zolang hij haar met den blik kon volgen, en stond toen nog geruimen tijd stil.

Hij had opnieuw de handen om het kostbare medaillon gevouwen, en fluisterde nu zachtjes voor zich heen:

— Heilige Maagd, vermurw het hart van haar hardvochtigen vader, maak hem afkeerig van Graaf Pablo de Cardona en schenk haar mij tot vrouw.

HOOFDSTUK III.

Een grootsch plan.

Ongeveer terzelfder tijd dat zich deze gebeurtenissen in de beroemde Spaansche stad afspeelden, zaten in veel onherbergzamer klimaat te Londen twee heeren in een ruime, met kostbare meubelen gevulde bibliotheekzaal van een prachtige villa aan de Regentstreet, die het eigendom was van Lord William Aberdeen, een in geheel Londen welbekend philanthroop.

Deze twee mannen waren Lord Lister, alias John Raffles, en zijn trouwe vriend Charly Brand.

Als echter op dit oogenblik de hoofdinspecteur van Scotland Yard, de heer Phileas Baxter, dit vertrek ware binnengetroden, dan zou hij zeker niet den man gearresteerd hebben die daar zat, en op wiens aanhouding een premie van 1000 pond sterling was gesteld, maar hij zou hem met een diepe buiging begroet hebben als Lord Aberdeen, en zich zeer gelukkig hebben geacht, als Zijne Lordschap hem de hand had willen

drukken.

De twee onafscheidelijke vrienden waren dicht bij het raam gezeten, dat uitzag op een zeer groot park, hetwelk zich achter de villa uitstrekte.

Zij waren in gemakkelijke stoelen gezeten, en waren zooveen een gesprek begonnen, dat naderhand groote gevolgen zou blijken te hebben.

Charly Brand oogde den rook na, die uit zijn Egyptische sigaret opsteeg, en vestigde daarna zijn heldere blauwe oogen op het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Ik heb je dus goed verstaan? zeide hij. Ben je werkelijk voornemens ditmaal het terrein van onze werkzaamheden zoover buiten ons eigen land te zoeken?

— Zoover? herhaalde Raffles verwonderd. Is Spanje ver? Hebben wij niet reeds in Rusland, ja zelfs in

Amerika tot in Engelsch-Indië onze mijnen gelegd en onze netten gespannen? Wel, het is om zoo te zeggen naast de deur.

— Maar waarom juist in Sevilla?

— O, dat is mijn schuld niet. Het kon even goed Pampeluna zijn, of Granada of Madrid of een andere Spaansche stad. Mijn man woont nu eenmaal te Sevilla, en daarheen gaan wij dus.

— Hoe is zijn naam?

— Hij heet Fernandes Pando.

— Wat is zijn vak?

— Zijn vak is niets doen. De man is onmogelijk rijk. En ik verneem juist van een mijner vrienden, dat die plotselinge rijkdom, in den oorlog vergaard, hem blijkbaar een weinig naar het hoofd is gestegen, want hij gaat met het geld om, alsof hij er zeker van ware, dat de bodem van zijn geldkist toch nooit te zien zal komen. Wat is dus natuurlijker, dan dat ik dadelijk op de gedachte kwam, paal en perk te stellen aan deze onzinnige verkwisting. Ik bemerk, dat ik mij daar niet goed uitdruk, want zeer waarschijnlijk zal ons optreden daaraan weinig veranderen, maar in ieder geval zal het ten gevolge hebben, dat er nu aan een groot deel van zijn vermogen een andere en betere bestemming wordt gegeven.

— Je plan staat dus vast?

— Onwrikbaar.

— Voor wanneer de reis?

— Zoo spoedig mogelijk. Men moet een goed voor-nemen nooit uitstellen en het ijzer smeden als het heet is. Als wij te lang treuzelen loopen wij de kans dat wij achter het net visschen, en dat deze idioot al zijn geld reeds uit het venster heeft geworpen.

— En dat zou verbazend jammer zijn, zeide Charly lachend.

— Jammer? Het zou eenvoudig een schandaal zijn. Ik mag dat volstrekt niet toelaten, en ik zal het ook niet toelaten, als ik er iets aan doen kan.

— Heb je het plan reeds opgemaakt?

— O, hier is geen plan noodig, zeide Raffles op luchtigen toon. Er zal mij gedurende de reis wel iets invallen. Wij zullen dat uilskuiken plukken, alsof hij een kind van drie jaar was, daarvan kun je zeker zijn. En laat ons nu eens zien, wat de middagbladen ons voor nieuws brengen.

Op de ebbenhouten tafel lag een groote stapel kranten, niet alleen Engelsche, maar ook de voornaamste

Parijsche, zooals de „Temps”, de „Figaro” en het „Journal des Debats”.

Het duurde niet lang of de twee mannen waren in hun lectuur verdiept.

Na een half uur ongeveer liet Raffles een eigenaardig knorrend geluid hooren.

Charly keek dadelijk op, en zag Raffles nieuwsgierig aan.

— Wat lees je daar voor bijzonders in de „Figaro” dat je zulk een eigenaardig keelgeluid doet maken?

— Deed ik dat? Wel, het zal een soort reflex-beweging zijn die ik niet in mijn macht heb. Ik lees hier een kleine advertentie, die misschien eenige millioenen, een markiezentitel en een landgoed, zoo groot als een behoorlijk Engelsch district beteekenen kan.

— Alle drommels! riep Charly verwonderd uit. Laat mij dat aanstonds eens hooren.

Raffles vouwde het Parijsche blad dubbel, en begon toen met zijn heldere, klankvolle stem voor te lezen:

INLICHTINGEN GEZOCHT

„Notaris Bridoux, Rue de Ponthieu, Parijs, verzoekt iedereen die hem inlichtingen kan verschaffen omtrent Georges Jean Louis Varagnac, Markies van Collignon, of diens nakomelingen, dringend hem daarvan zoo spoedig mogelijk mededeeling te doen.”

Raffles liet het blad weer zakken, en keek Charly aan.

— Is dat alles? vroeg de jonge man. Wat beteekent dat eigenlijk?

— Wel, wat zou dat beteekenen? Notaris Bridoux — dien ik tusschen haakjes persoonlijk ken — heeft waarschijnlijk opdracht gekregen om nasporingen te doen naar dien Georges Varagnac, Markies van Collignon, en het geldt hier zeker een belangrijke zaak, anders zou het woord „dringend” niet gebruikt zijn.

— Is dat een bekend Fransch geslacht?

— De Collignons, natuurlijk! Er zijn echter verschillende zijtakken van! Er moet reeds sprake zijn van een Collignon, die met Willem den Veroveraar naar Engeland trok in de veertiende eeuw. Voorts komen er heel wat Collignons voor in de geschiedenis van het Fransche koninkrijk tusschen 1500 en 1800. Den naam Varagnac heb ik echter minder vaak gehoord. Is het je veel moeite om het even op te zoeken?

— Wel neen! riep Charly, terwijl hij opsprong. Als ik je daarmee van dienst kan zijn, zal ik het graag even opslaan!

— Doe dat! Je weet dat ik belang stel in zulke dingen.

Charly begaf zich naar een groote boekenkast, die tot bijna aan het plafond reikte, en haalde er het laatste deel uit van de „Geschiedenis van Frankrijk”, dat een uitgebreid namenregister bevatte.

Hij bladerde er even in, zachtjes voor zich heen neuriënd, en riep toen uit:

— Hier heb ik het al! „Het geslacht Varagnac. Een der belangrijkste zijtakken van het geslacht Collignon. Door Lodewijk den XIe in den adelstand verheven. Vervulde een groote rol in verschillende veldtochten, waarin het zich met roem overlaadde. Tijdens de groote Juli-revolutie waken de laatste nakomelingen uit naar Nederland en België. Sinds 1792 heeft, voor zoover bekend, geen afstammeling van het geslacht Varagnac de Collignon in Frankrijk gewoond, en men meent dat het is uitgestorven.”

Charly klapte het register dicht en zette het weder in de kast.

— Dat is alles wat ik er van vind, Edward! zeide hij. Je ziet dat het niet veel is.

— Toch voldoende! Het is, dunkt mij, duidelijk, dat er nog wel degelijk een lid van het geslacht in Frankrijk moet hebben gewoond, die de opdracht aan notaris Bridoux heeft gegeven. Het is evenwel even goed mogelijk, dat er iets gebeurd is — wie weet het vinden van een testament of iets dergelijks, hetwelk den notaris aanleiding heeft gegeven een onderzoek in te stellen.

— Maar hoe komt het, dat geen enkel lid van dat geslacht meer in Frankrijk heeft vertoefd?

Raffles haalde glimlachend de schouders op.

— Beste jongen, het was in de tijden der Groote Revolutie in Frankrijk niet bepaald aangenaam vertoeven voor den adel! Te Parijs alleen lieten in weinige weken tijds duizenden en nog eens duizenden leden van adellijke families, mannen, vrouwen en kinderen, het leven onder het mes van de guillotine. Vele uitgewe-

kenen vreesden voor verraad en haastten zich een burgerlijken naam aan te nemen. Deze toestand van onrust en gevaar heeft jaren geduurd, en het is zeer goed denkbaar, dat de ongelukkige bannelingen zich thuis gingen gevoelen in het land dat hen zoo gastvrij ontving, dat zij er huwden — dat zij er bleven! Het is ook vaak voorgekomen, dat op weg naar de reddende grens vele leden van een familie nog achterhaald werden door de meedoogenlooze agenten van het Schrikbewind te Parijs, die dus een zekeren dood tegemoet gingen — en wie zal zeggen welke familiegeheimen zij mede in het graf namen!

— Inderdaad — dat kan ook wel met de familie Varagnac de Collignon het geval zijn geweest, zeide Charly nadenkend. Misschien is er eindelijk wel een groot vermogen teruggekomen en zoekt men thans naar den rechthebbende!

— Nu, dan mogen wij voor dien rechthebbende hopen, dat hij die advertentie onder de oogen krijgt, riep Raffles uit, terwijl hij op zijn beurt opsprong en zijn lenig lichaam zoo ver hij kon uittrekte, met hoog boven het hoofd geheven armen. Nu is het waar, dat de „Figaro” in alle beschaafde landen komt, en ik denk zelfs wel, dat dezelfde advertentie in nog een groot aantal andere Fransche bladen gestaan heeft. En hoe denk je nu over een rijtoer?

— Ik ben tot je dienst, Edward. Wij kunnen eens zien hoe je nieuwe goudvos zich houdt.

Raffles belde, en even later trad de oude vertrouwde kamerbediende van Lord Aberdeen, Gaston binnen.

— Vraag Henderson of hij de paarden zadelt, Gaston, beval Raffles op vriendelijken toon, en laat hij ze voorbrengen.

De oude man verwijderde zich, en de beide vrienden begaven zich naar hun slaapkamer, om hun rijcostuum aan te trekken.

Een half uur later galoppeerden zij langs Rotten Row en dachten aan geen notaris Bridoux, aan geen nakomeling uit het geslacht Varagnac de Collignon, aan geen Fernandes Pando en alleen maar aan het genot, dat het rijden hun verschaftte.

HOOFDSTUK IV.

Hot stierengevecht.

In de groote arena te Sevilla waren tot zelfs de laagste plaatsen bezet, want wederom zouden er zeer belangrijke stierengevechten plaats vinden.

De namen van de beste toreadors prijkten op het programma.

Een luid gegons vervulde den onmetelijken circus.

Jongens en meisjes, die groote bakken met simaas-appelen en bananen droegen, prezen met luider stemme hun waren aan, kooplieden met vijgen en sorbets, ijs-wafeltjes en andere verfrisschingen klauterden trap op trap af, en waren hoesch van het schreeuwen.

De lucht leek van hitte te trillen, want het onmetelijke, witte zeil, dat in plaats van een dak de arena overdekte, hield de verblindende zonnestralen slechts voor een gedeelte tegen.

In een der loges vlak tegenover den ingang van de stallen, dicht naast die van den alcalde (burgemeester) zaten Carlos Heredia en zijn schoone dochter Lola, benevens eenige verwanten.

Het was twee uur, toen de eerste wethouder van Sevilla binnentrad, met een gebrul van vreugde door de ongeduldige cenigte ontvangen, en zich naar zijn loge begaf, die juist tegenover den ingang der stallen was.

Het donkergele zand van de arena schitterde met een doffen weerschijn, en waar de zon er op scheen had het een gloed als van rood goud.

Juist om twee uur bracht een hoornblazer in rijke middeleeuwsche kleedij een lange bazuin aan den mond en gaf daarop een paar krachtige stooten.

De deuren aan de overzijde gingen open, en een ruiter, in zwart fluweel gedost, stormde door de arena en bracht zijn paard met een ruk tot staan vlak voor de loge van den wethouder, waarin nu ook de alcalde had plaats genomen.

En nu hadden de gewone plichtplegingen plaats, die nimmer worden overgeslagen en die reeds zoo oud zijn als de stierengevechten zelve.

De ruiter vroeg verlot het woord te mogen richten tot den alcalde, en nadat hem dit was verleend, vroeg hij dezen den sleutel van de stallen, ten einde den stier de vrijheid te kunnen geven.

Een bediende bracht den burgemeester een grooten, zwaar vergulden sleutel op een rood kussen, waarop de eerste magistraat van de stad opstond, den sleutel nam, zich over den rand van de loge boog, en het voorwerp den ruiter toereikte, die zich daartoe hoog in de stijgbeugels moest oprichten.

Daarop hield de burgemeester een korte toespraak, waarin hij de hoop te kennen gaf, dat alle toreadors zich moedig zouden gedragen, en daarop ijelde de ruiter weder weg en verdween achter de zware eikenhouten deuren, die weder achter hem gesloten werden.

Dadelijk zette het orkest een schetterenden marsch in, de deuren werden opnieuw geopend, en nu trok een kleurrijke stoet de arena binnen.

Vooran ging een man met trotsche houding, gehuld in een zwart gewaad, een langen zwarten mantel en met een driekanten, zwarten steek op.

Het was een der andere wethouders, die als gewoonlijk de toreadors voorafging.

Onmiddellijk achter hem volgden de picadores, of pikeurs, gezeten op oude schonkige paarden, waarvan de meesten aan het rechteroog waren geblinddoekt, omdat de stier meestal aan den rechterkant aanviel.

De picadores waren gekleed in oude Spaansche riddersdracht, en hun beenen waren tot aan de knie beschermd met een soort pantser, met leer bekleed.

Hun voeten waren van lange sporen met groote, scherpe getande raderen voorzien en in de rechtervuist hielden zij een lans geklemd.

Men meene echter niet, dat zij met dit wapen den stier een doodelijken stoot konden toebrengen en daarop waren zij ook niet gemaakt.

Inplaats van een scherpe stalen punt droegen zij aan het uiteinde slechts een bot stuk ijzer, dat alleen in

staat was den stier nog tot meerdere woede te prikkelen.

Achter deze picadores, tien in aantal, volgden de chulos, of „mantelzwaaiers”. Dat zijn de toreadors die met groote zijden lappen van schelle kleur, den stier tot grootere woede moeten aanhitsen. Hun beroep is zeer gevaarlijk, want een enkele misstap kan hun het leven kosten, als de aandacht van den stier niet spoedig door anderen wordt afgeleid.

Maar in stoutmoedigheid moeten zij toch nog onderdoen voor de banderilleros, den stierenvechter die met den met een weerhaak voorzienen stok in den nek van den stier moeten trachten te planten.

Beide groepen waren vertegenwoordigd door twintig à vijftig man, alle jonge en leniggespiede kerels, wie het kleurige costuum voortreffelijk kleeden.

Dan kwamen de espadas met hun fluweelen met gouddraad omboorde mantels sierlijk over de schouders geslagen en den spitsen degen in het midden vasthoudend met dezelfde hand die den mantel dicht-hield.

In de linkerhand hielden zij de muleta, een korten staf, met kleurrijke linten versierd, die gebruikt wordt om den stier te tarten, en tot een laatsten uitval te prikkelen.

De stoet werd gesloten door de matadores, of „slachters”, dat zijn de personen, die gewapend met een korten, spitsen dolk, den stier met een stoot in het ruggestreng moeten afmaken, wanneer de espada het dier niet onmiddellijk met den eersten stoot heeft kunnen doodden.

Want dat deze den degen zou terugtrekken, en den stier een tweeden stoot zou toebrengen, is nog nimmer voorgekomen in een Spaansche arena, en men zou den espada die het zou wagen, hoogst waarschijnlijk steenigen. Intusschen blijft het voor den toreador die den stier niet aanstond weet te doodden een schande, welke hij zoo spoedig mogelijk tracht uit te wisschen.

De matadores waren vergezeld van een aantal stal-knechts, die fraai opgetuigde muilezels bij den toom meevoerden, welke dieren aanstonds de gedooode stieren uit de arena zouden sleepen.

Deze stoet, uit bijna honderd man bestaande, trok met fieren tred dwars door de arena en begroette met een sierlijk handgebaar den burgemeester, die was opgestaan en herhaaldelijk boog.

Evenals hij gekomen was vertrok de stoet weder onder het gejuich van het publiek.

Slechts twee picadores en eenige chulos bleven achter.

Zij leken zeer klein in de onmetelijke ruimte.

De zon deed de zilveren en gouden passementen schitteren.

Maar eensklaps gingen de deuren van de stallen weder open.

Met vroolijke sprongen, dwaas huppelend als een geit, kwam een kleine, prachtig gebouwde stier de arena binnen — en dadelijk sloten de zware deuren zich weer achter hem.

Maar zeer spoedig bleef het dier stil staan, met de vier hoeven als in den grond geworteld, terwijl zijn staart zachtjes heen weer zwaaide, maar het scheen versuft door den plotseligen overgang van den donkeren stal naar de schel verlichte arena.

Het dier wende den machtigen kop naar alle zijden, bukten hem toen naar het zand — en zag het volgende oogenblik een chulo tegenover zich, die hem met zijn vuurrooden lap in de oogen sloeg.

De stier liet een dof gebrul hooren en stormde op den man af.

Maar deze, vlugger dan de gedachte, week terzijde — en de stier rende hem voorbij.

Misschien zou het dier niets liever gewild hebben, dan maar aanstonds weder rechtsomkeert te maken, maar het zag zich den weg versperd door een picadores die zich in het hooge zadel verhief en den stier met zijn lans in den schouder stak.

Dol van woede en pijn, bukte het dier den kop, hief hem met een ruk weder op — en voor men nog goed wist wat er gebeurde, waren man en paard van den grond geheven en in dien toestand bleven zij vele seconden lang.

Het doodelijk gewonde paard liet een smartelijk gehinnik hooren en trok stuipachtig met de pooten.

Toen gleed het van de scherpe hoorns zieltogend in het zand, en nauwelijks had de berijder tijd zich uit de stijgbeugels vrij te maken.

Dadelijk kwam een van de chulos toesnellen om den stier af te leiden, door hem zijn hel-kleurigen doek voor de oogen heen en weer te zwaaien; terwijl het dier naar een andere zijde van de arena werd gelokt, bracht de picadores zich in veiligheid, door over de heining die langs de geheele arena liep,

Zijn plaats werd echter aanstonds ingenomen door een anderen picadores, dien het echter niet beter verging.

Want nauwelijks had de stier zijn vijand gezien, of hij rende er op aan, nam het ongelukkige paard op de horens, en drukte het met onweerstaanbare kracht tegen de houten omheining, zoodat de berijder een kreet van pijn slaakte — zijn been was gebroken.

Dadelijk schoten bedienden toe door de smalle gang, die zich achter de omheining uitstrekte, en tilden den stierenvechter uit het zadel.

Om het paard bekommerde zich niemand — de stier schudde het trillende lichaam van zich af alsof het niet meer woog dan een muis voor een kat.

Nog drie paarden werden op deze wijze afgemaakt — en toen scheen de stier er genoeg van te hebben, tenminste hij sloeg volstrekt geen acht meer op de picadores, en vergenoegde er zich mede hen te ontloopen, al deden de stierenvechters nog zooveel moeite hun sidderende rijdieren, door hen tot bloedens toe de sporen te geven, in de nabijheid van den stier te brengen.

Het was tijd dat de banderilleros optraden.

Spoedig zwermden zij om den stier, en vruchteloos matte het dier zich af zijn pijnigers te achterhalen.

Binnen weinige minuten haakten er drie, vier banderilleros in zijn huid.

De stier liet een woedend gebrul hooren, en zijn staart zwiepte met geweld door de lucht en geeselde zijn jagende flanken, terwijl zijn neusgaten, met bloed belopen, trilden.

Zoo stond hij, alsof hij uit brons was gehouwen eenigen tijd onbewegelijk in het midden van de arena, terwijl de zon meedoogenloos zijn wonden schroeide.

En altijd dansten die kleine duivels, in roode, groene en witte zijde om hem heen en staken hem, en nooit kon hij hen vatten en onder zijn hoeve vertreden of hen aan zijn horens spietsen.

Eenmaal viel er een zijner vijanden — de stier stormde op hem toe, — maar vlug als het weerlicht was de man weer overeind, week uit — en dadelijk daarop voelde de stier een nieuwe wonde in zijn nek branden.

Zijn bloed begon het zand reeds te kleuren, en blijkbaar was hij afgemat.

Zijn uitvallen verloren aan kracht — zijn stappen werden onzekerder — zijn borst hijgde, en de lucht kwam fluitend uit zijn neusgaten.

Op enkele chulos na hadden nu alle toreadors zich verwijderd.

Toen ging er een kleine zijdeur open en een man trad binnen met den ontblooten degen in de rechterhand, en de muleta, half onder zijn mantel verborgen in de linker.

Het was de espada Emilio Vilar.

Zonder zich om den stier te bekommeren liep hij regelrecht op de loge van den burgemeester toe, ontblootte het hoofd en maakte een sierlijke buiging.

Een storm van gejuich was losgebarsten, want aanstonds had men den geliefden espada herkend.

Nu pas wendde Vilar zich om en trad met snelle stappen naar de plek waar de stier hijgend stilstond.

Maar met een enkelen oogopslag had de jonge stierenvechter gezien, dat de stier nog lang niet geheel en al afgemat was.

Evenwel aarzelde hij slechts een kort oogenblik.

Hij kwam omzichtig naderbij, den stier steeds in het oog houdend, die zijn met bloed belopen oogen op dezen nieuwen vijand richtte, en hield den degen met sterk gebogen rechterarm voor de borst, terwijl hij met de muleta den stier tartte.

Er heerschte een ademlooze stilte in de arena, want ook de toeschouwers hadden wel gezien, dat de andere toreadors den jongen en krachtigen stier niet voldoende hadden afgemat.

De stier deed een onverhoedschen uitval en slechts door snel terzijde te springen, kon Emilio de scherpe hoorns ontwijken.

Meegesleept door zijn vaart rende de stier nog eenige meters voort, en viel toen op de knieën.

Hij richtte zich echter dadelijk weer op en wendde den kop opnieuw naar zijn tegenstander.

Onverbiddelijk wees de punt van den degen in de richting van zijn borst en scheen al zijn bewegingen te volgen.

Man en dier waren nauwelijks een meter van elkander verwijderd.

Het publiek verkeerde in angstige spanning, te weeg gebracht door de onbewegelijkheid van den stier en van den espada.

Toen deed de stier opnieuw een paar snelle stappen — maar ditmaal kwam hij niet ver.

Bliksemsnel trad Emilio terzijde — en het volgende oogenblik verdween het spitse staal voor de helft in het lichaam van den stier.

Met den degen in de borst deed het dier nog een paar stappen, stond stil — liet een dof gekreun hooren — boog den machtigen kop — en toen plofte hij eensklaps in het zand neer, alsof hij door den bliksem getroffen was.

De punt van den degen was in zijn hart doorgedrongen.

Dadelijk brak een oorverdoovend gejuich los.

Men wuifde met hoeden, parasols, mantillas en waaiers, men wierp allerlei kleine geschenken in de arena, die door toegeschoten helpers zorgvuldig werden opgeraapt, om later aan den espada te worden ter handgesteld, en een regen van bloemen daalde op hem neer.

Een weinig bleek, maar glimlachend trad de overwinnaar opnieuw tot vlak voor de loge van den burgemeester en herhaalde daar zijn diepe buiging.

Toen hij zich weder oprichtte gleed zijn blik naar Lola Heredia die hem een verstolen kushandje toewierp van achter haar waaijer.

Het bevallige jonge meisje zag zelfs kans zonder dat haar strenge vader het bemerkte zoogenaamd bij ongeluk een roode roos uit haar corsage in de arena te laten vallen, vlak voor de voeten van den jongen stierenvechter.

Hij nam de bloem op, bracht haar met een bescheiden gebaar aan zijn lippen en maakte toen buigend zijn rondengang langs de omheining, om tenslotte te vertwijnen door de deur waardoor hij gekomen was.

Reeds waren de breede staldeuren opengeworpen en waren de knechts met hun muilezels verschenen.

Zij sloegen sterke kettingen om de hoorns van den gedooden stier, en zoo werd het dier weggesleept.

De paarden werden op dezelfde wijze weggehaald, na van het tuig te zijn ontdaan — het zand werd een weinig omgeharkt — de ingewanden van de ongelukkige dieren werden opgeruimd en alles was gereed voor een herhaling van het schouwspel.

Maar nog voor de tweede stier werd binnengelaten stonden, tot aller verbazing, twee chique gekleede heeren op, die eveneens in een loge hadden gezeten, en die blijkbaar vreemdelingen waren en verwijderden zich.

Het waren John Raffles en Charly Brand.

Zij volgden de gang, die in een halven cirkel achter

om de loges liep, en daalden de breede, met een dikken rooden looper bekleede trap af.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik heenga, Charly, zeide Raffles, maar ik heb meestal aan een stier genoeg!

— Je hebt gelijk, ik geloof dat men Spanjaard moet zijn, om van dit bloedige schouwspel te kunnen genieten!

— Die jonge toreador had anders een sympathiek gezicht, ging Raffles voort. Dat kan men over het algemeen van de heeren stierenvechters niet zeggen, want hun beroep zet gewoonlijk maar al te zeer het stempel op hun gelaatstrekken.

— Ik vind ook niet dat hij een Spaansch type had, hernam Charly, ofschoon toch wel Zuidelijk! — meer iets Italiaansch. Wat zullen wij nu doen?

— Het is vreeselijk warm — laat ons een weinig onder het zeil van een der groote café's aan het plein gaan zitten. Men heeft daar een zeer belangwekkend uitzicht. Apropos — heb je onzen vriend Pando zien zitten?

— Ja — hij zat een paar loges van ons af!

— De onderneming blijft dus voor vannacht bepaald?

— Ja, alles is gereed! Het blijft zooals afgesproken — wij gaan er bepakt en beladen en geheel gereed voor de terugreis in de auto heen, jij wacht even — ik zelf zal de zaak binnen een kwartier hebben kunnen opknapt — ik voeg mij weer bij je, en wij reizen nog hedennacht tot Madrid. Het zal werkelijk kinderwerk zijn!

De beide mannen hadden onder het spreken een groot café bereikt, van welks terras men een heerlijk uitzicht had over het groote plein.

Zelfs op dezen afstand konden zij het gebrul hooren van het duizendkoppige publiek in de arena, dat zijn lievelingen toejuichte, of zijn afkeer te kennen gaf van een laffen stier die met behulp van de fuegas (met vuur gevulde, en van een weerhaak voorziene houten staaf, die ontploft, even nadat zij in den nek van het dier is gestoken) tot woede moet worden geprikkeld.

Zij bleven geruimen tijd hier zitten, om de grootste hitte van den middag te laten voorbijgaan.

Daarna wandelden zij langzaam naar hun hotel, waar zij dineerden.

HOOFDSTUK V.

Een nachtelijke aanslag.

Het was omstreeks half een in den nacht.

Er stond bijna geen wind, en het was zelfs nu nog zeer warm.

Een kleine toerauto van het torpedo-model, een echte sportwagen, met een koffer op het achtergedeelte bevestigd, reed langzaam langs de Calle Nove.

Raffles zat achter het stuurwiel, en stuurde de auto zonder zich een oogenblik te vergissen, door de straten als was hij te Sevilla geboren en getogen.

Er bevonden zich nog slechts weinig voorbijgangers op de straten.

Het huis van Fernandes Pando was in een der deftigste voorsteden gelegen, in een villawijk, waar alleen de rijksten zich een huis konden koopen.

Het was hier reeds zeer stil en als uitgestorven.

Maar plotseling naderden er in de verte haastige schreden.

Raffles bromde iets voor zich heen dat niet zeer vriendelijk klonk.

Maar eensklaps klonk er een luide, smartelijke kreet door den nacht.

— Mijn God! Wat is dat! riep Charly uit, terwijl hij Raffles verschrikt bij den arm greep.

— Daar roept een mensch om hulp! antwoordde Raffles kortaf. Het geluid kwam van die zijde — wij moeten er heen!

Hij versnelde de vaart van zijn wagen, sloeg een hoek om.....

Geheel aan het einde van de straat, duidelijk zichtbaar, doordat de maan achter een wolk te voorschijn kwam en de plek verlichtte, snelden twee mannen zoo vlug hun beenen hun dragen konden, voort.

Een oogenblik later waren zij om een straathoek uit het gezicht verdwenen.

De auto vervolgde haar weg en stond een minuut later stil naast een bewegingloos lichaam dat op de straatsteenen lag uitgestrekt.

Bijna op hetzelfde oogenblik kwam van den anderen

kant een politieagent toesnellen, het hoofd gedekt met den eigenaardigen kleinen steek en den korten sabel aan een wit lederen bandelier over den schouder, die blijkbaar eveneens den doodskreet gehoord had.

Hij knielde reeds naast het lichaam neder, toen de auto kwam aanrijden en stopte.

Raffles en Charly stapten uit, en voegden zich bij den agent.

Deze hief het hoofd op en vroeg:

— Hebt gij ook dien vreeselijken kreet gehoord, heeren?

— Ja, mijn vriend, en wij zijn er dadelijk op af gekomen!

— Ik heb twee mannen zien wegsnellen — maar er valt niet aan te denken hen te achterhalen, hernam de agent.

— Dat vrees ik ook! Laat mij eens zien hoe het met dezen ongelukkige is.

Raffles knielde naast den man neder en slaakte een lichten kreet van verbazing.

— Maar — is dat niet Emilio Vilar, de bekende espada?

De agent bukte zich nogmaals, keek in het bleeke gelaat van den man en riep:

— Gij hebt goed gezien, mijnheer! Hij is het! Is hij zwaar gewond?

— Ja, zeer ernstig! Hij heeft twee messteken in de borst gekregen en hij moet onmiddellijk onzes dokters handen. Is hier een hospitaal in de buurt?

— Op nauwelijks 5 minuten loopens hier vandaan mijnheer!

— Dat is een groot geluk, want anders zou ik voor zijn leven hebben gevreesd.

Hij wendde zich tot Charly en zeide, nu in het Engelsch:

— Help eens om hem in de auto te dragen.

De beide mannen tilden het lichaam behoedzaam op, en droegen het in de auto.

Daarop wendde Raffles zich weder tot den agent en zeide:

— Wees zoo goed om op de treeplank te gaan staan en dezen heer die ook een weinig Spaansch verstaat den weg te wijzen! Ik zal mij intusschen met den ongelukkigen gewonde bemoeien, en de bloeding trachten te stelpen.

De agent deed wat hem verzocht was, en de auto reed snel weg, om eenige oogenblikken later stil te staan voor een groot gebouw, waar hier en daar licht achter de vensters brandde.

Zoo hard hij kon trok de agent aan de nachtbel naast het groote hek en dadelijk kwam een portier toesnellen.

— Wat is er te doen? vroeg de man, terwijl hij het hek opende.

— Een zwaar gewonde — het is Emilio Vilar, antwoordde de man der wet op korten toon. Ga dadelijk den dienstdoenden geneesheer waarschuwen!

De portier snelde weg en zoo voorzichtig mogelijk tilden Raffles en Charly het lichaam van den zwaar gewonde uit de auto en droegen het naar binnen, voorafgegaan door den agent, die er den weg scheen te kennen.

Eenige oogenblikken later was de ongelukkige jonge stierenvechter op een bed neergelegd, terwijl een geneesheer en een paar zusters om hem heen stonden.

Raffles en Charly hadden zich in een hoek teruggetrokken en keken vandaar vol bezorgdheid toe.

De geneesheer had de beide wonden onderzocht, op gedempten toon eenige bevelen gegeven aan de zusters en wendde zich nu tot Raffles met de hoofschheid den Spanjaarden eigen.

— Gij zijt immers degen, Senor, die met uw auto ter plaatse zijt gekomen?

— Ja dokter!

— Dan mag Emilio Vilar u wel zeer dankbaar zijn, want als hij het er levend afbrengt, dan zal hij het aan uw snelle tusschenkomst te danken hebben! De agent van politie had hem zeker nooit levend hier binnengekregen en hij zou zijn doodgebloed, als men hem een kwartier later hier gebracht had.

— Dan zegen ik het lot, dat mij naar die plek voerde! zeide Raffles op ernstigen toon. Gij denkt hem dus te kunnen redden, dokter?

— Dat hoop ik! Hij zal echter geruimen tijd hier moeten blijven. Aan vervoer naar zijn woning valt niet te denken.

— Heeft hij familie die gewaarschuwd moet worden?

— Neen, hij is een wees. Voor zoover ik weet woont hij in een klein huisje onder den rook van de stad, met een huishoudster. Hij hield zeer veel van bloemen en was steeds bezig in zijn tuin!

— Kunt gij u voorstellen, dokter, wat Emilio Vilar op dit uur van den nacht in deze deftige wijk zocht, ging Raffles voort.

De dokter haalde de schouders op, en maakte een gebaar van twijfel.

Maar nu kwam een zuster naderbij die met een glimlachje zeide:

— Misschien kan ik het raadsel wel oplossen, dokter. Ik verraad geen geheim als ik verklap dat hier dichtbij Carlos Heredia, de schatrijke lederhandelaar en zijne schoone dochter Lola woont!

— Dat is waar ook! riep de geneesheer uit. Hoe kon ik het vergeten! De halve stad weet van deze romantische geschiedenis af! Misschien heeft Emilio haar een serenade gebracht!

— Dan zouden wij dus aan een overval uit minnenijd moeten denken? vroeg Raffles.

— Dat is meer dan ik u zeggen kan, mijnheer, antwoordde de dokter met een blik op het bleeke gelaat van den gewonde, die met gesloten oogen onbewegelijk ter neder lag.

— Ik zal u wat zeggen, dokter, hernam Raffles. Ik was eigenlijk van plan hedennacht met mijn auto te vertrekken — maar ik wil het nog een dag uitstellen want ik kan niet heengaan, zonder dat ik uit den mond van dezen jongen man heb vernomen, dat hij zich weder wel gevoelt.

— Ik geloof dat hij het u ook zeer kwalijk zou nemen, mijnheer. Hij zal u zeer waarschijnlijk het leven verschuldigd zijn, en daarvoor zal hij u willen dank zeggen.

— Zou hij in staat zijn om mij morgen te woord te staan?

— Dat hangt er van af of er wondkoorts bijkomt, mijnheer. Ik geloof echter, dat wij dit wel kunnen vermijden. Als gij u de moeite wilt geven, morgenmiddag terug te komen, dan hoop ik u even bij hem te kunnen toelaten! Als hij den nacht rustig doorbrengt, kunnen wij het gevaar wel als geweken beschouwen.

— Ik zal er stellig zijn, dokter! zeide Raffles, terwijl hij den geneesheer de hand drukte.

— Wilt ~~er~~ mij uw naam niet onthoeven?

Raffles dacht een oogenblik na en zeide toen, met een zonderlingen glimlach om de lippen:

— Mijn naam zal hem wel weinig belang inboezemen, dokter, gij kunt hem zeggen, dat wij Engelschen zijn — dat zal voorloopig wel voldoende wezen.

— Zooals gij wilt, mijnheer.

De beide mannen wierpen nogmaals een blik op het bleeke gelaat en verlieten daarop de ziekenkamer, en even later het gasthuis.

Toen de portier het hek weder achter hen gesloten had — de man had gedurende dien tijd op de auto gepast — wierpen de beide vrienden alvorens in te stappen elkander een zonderlingen blik toe.

— Van ons vertrek zal wel niet veel komen Edward? vroeg Charly op zachten toon, terwijl hij Raffles vragend aanzag.

— Ik denk wel dat we het eenige dagen zullen uitstellen, Charly, antwoordde Raffles. Het spreekt van zelf dat ik onderzoek moet doen naar de bevinding van onzen jongen vriend. Hij heeft een zeer sympathiek gezicht en die liefdesgeschiedenis boezemt mij belang in.

— En — onze kleine onderneming?

— Ik vrees dat deze er voor vannacht bij inschiet. Het is reeds veel te laat — in het Oosten is de hemel reeds rose gekleurd, en over een half uur is het klaarlichte dag. Wij zullen wel eens zien, of wij morgen de opvoering niet kunnen voortzetten — dan beschouwen wij dit slechts als een generale repetitie, die door een bijzondere omstandigheid onderbroken is.

De naaste toekomst zou echter leeren, dat er ditmaal van de geheele „opvoering” niets zou komen.

HOOFDSTUK VI.

Het verhaal van den espada.

Den volgenden morgen omstreeks 11 uur, stond de snelle reisauto opnieuw voor het groote ziekenhuis stil.

Thans echter was zij niet met bagage bepakkt, want deze was achter gebleven in het hotel, waar de gentleman-inbreker en zijn metgezel hun intrek hadden genomen.

De portier was vervangen door een ander, die den dagdienst waarnam, en aan wien de twee Engelschen opnieuw moesten mededeelen, wat zij kwamen doen.

De man trok even een bedenkelijk gezicht, want de tijd van het officieele bezoek was nog niet aangebroken, maar toen Raffles hem mededeelde, dat de directeur-geneesheer van zijn bezoek afwist, en hem bovendien een goudstukje in de hand drukte, was de man aanstonds een en al ijver.

Hij riep een tuinman, die bezig was de paden van den grooten tuin bij te harken en gelastte deze op de

auto te passen, terwijl de beide vrienden binnenshuis zouden zijn.

Het geheugen van Raffles was zoo sterk voor de plaatselijke gesteldheid van een huis, hoe groot het ook mocht wezen, dat hij den portier, die hun beiden den weg wees, niet eens noodig had, maar rechtdoor liep naar de kamer waar Emilio Vilar op zijn ziekbed lag.

Een zuster trad de beide bezoekers tegemoet.

Zij legde den vinger op de lippen en zeide:

— Onze patiënt heeft uitstekend geslapen, mijnheer, en wij moeten hem uit zich zelf wakker laten worden.

— Ik zal gaarne desnoods eenige uren wachten, zeide Raffles. Is de wondkoorts weggebleven?

— Tot dusver gelukkig wel!

— Geen complicaties, de long niet geraakt? ging Raffles voort.

— Niets van dat alles mijnheer. Zijt gij soms geneesheer?

— Een weinig, zuster — zoo op mijn tijd! antwoordde Raffles glimlachend.

— Wilt gij soms zoo lang in de wachtkamer plaats nemen, heeren, totdat ik kom waarschuwen?

— Gaarne!

— Wees dan zoo goed mij te volgen! Maar wacht — ik wil nog even naar het verband omzien!

De zuster opende de deur van de ziekenkamer weder, en wendde zich toen met een zachten uitroep naar de beide bezoekers om.

— De jonge man is zoo juist wakker geworden — gij treft het, heeren, gij moogt nu bij hem binnegaan, maar vooral niet langer dan hoogstens een kwartier!

— Wij beloven u dat wij hem niet zullen vermoeien, zuster, zeide Charly, terwijl zij het vertrek binnentraden.

Emilio Vilar was nog wel zeer bleek, maar zijn oogen stonden toch helder en het was duidelijk te zien, dat een ongestoorde nachtrust hem veel goed had gedaan.

Hij scheen zich in het begin echter in het geheel niet van zijn toestand bewust te zijn en wendde zijn blikken langzaam naar alle zijden.

Tenslotte bleven zij gevestigd op het gelaat van de beide Engelschen.

Maar toen scheen de herinnering aan het voorgevalene van den vorigen avond weder in zijn geest te herleven.

Hij wreef zich over het voorhoofd en trachtte blijkbaar zijn gedachten te verzamelen.

Toen zeide hij met een zwakke, maar toch duidelijk verstaanbare stem:

— Ben ik hier in een ziekenhuis? Ik ben dus wel zeer zwaar gewond gisternacht?

— Zeer zwaar, vriend! antwoordde de zuster.

— Zijt gij de geneesheer? zoo wendde Vilar zich tot Raffles. Denkt gij dat ik hier nog lang zal moeten blijven?

— Deze heer is geen dokter, mijnheer Vilar! kwam de verpleegster. Deze beide heeren zijn Engelschen en zij waren gisternacht toevallig ter plaatse toen men u zoo laaghartig overviel. Zij hebben uw aanvallers zien vluchten en u in hun auto hierheen gebracht. En ik moet het u zeggen, dat gij thans niet meer zoudt leven, als de beide heeren, die gij thans daar ziet staan, er

eens niet geweest waren, en niet zoo snel en doortastend waren opgetreden!

De jonge espada stak een bevende hand naar Raffles en Charly uit en zeide met trillende stem:

— Dan moet ik het toeval zegenen, mijne heeren, dat u, die blijkbaar vreemdelingen zijt, op mijn weg heeft gevoerd! Ik zal het niet vergeten, wat gij voor mij gedaan hebt!

— Het heeft niets te beteekenen, mijnheer Vilar, zeide Raffles met een afwijzend gebaar. Wij hebben zoo gehandeld, eenvoudig omdat het onze plicht was! Maar vertel ons nu eens, of gij u kunt voorstellen wie uw aanranders waren!

— Ik weet het volstrekt niet, mijnheer, want zij waren beiden gemaskerd, antwoordde Vilar.

— Gemaskerd? Dan waren het zeker geen gewone vijanden, die een bloedwraak wilden koelen? Voor zover ik weet vermommen die zich nooit bij zulk een aanval.

— Ik geloof niet dat ik vijanden heb, mijnheer, antwoordde Emilio Vilar op eenvoudigen toon. Natuurlijk heb ik mijn benijders, zooals ieder ander, maar ik ben er zeker van, dat geen hunner tot iets dergelijks in staat zou zijn.

— Maar wat kan dan het motief zijn geweest? vervolgde Raffles. Straatroof? Als men let op de maskers zou men dat kunnen gelooven. Hadt gij veel geld bij u en vermist gij dat?

De gewonde keek de zuster vragend aan.

— Op die vraag kan ik geen antwoord geven, zuster, want ik mis mijne kleederen, antwoordde hij.

— Zij worden voor u bewaard in een speciaal daarvoor ingericht vertrek, mijn vriend, zeide de zuster glimlachend. En wat uw kostbaarheden betreft, horloge, ringen, portefeuille, beurs, enz. — dat wordt alles, vergezeld van een lijstje en uw naam, zorgvuldig weggesloten in de safe van het ziekenhuis. Herinnert gij u misschien wat gij bij u hebt gehad?

— O, ja zeker goed! Een kleine zijden beurs — een geschenk van een dame, waarin ongeveer 30 piasters, een portefeuille van bruin leder, waarin een paar brieven, een notitieboekje, en nog wat papieren geld, ongeveer 140 piasters, een goud horloge, een ring met een diamant er in, en dan natuurlijk mijn medaillon — ook van goud. En dat is alles.

De zuster had onder het opsommen van deze voor-

werpen een en ander op een stukje papier genoteerd en wendde zich nu naar de deur.

— Ik zal aanstonds eens gaan zien, of er iets ontbreekt, zeide zij, terwijl zij den gewonde vriendelijk toeknikte.

Eenigen tijd bleef het stil in het vertrek, de espada had zijn blik onophoudelijk op het gelaat van zijn levensredder gevestigd gehouden.

Plotseling stak hij hem met een spontaan gebaar opnieuw de hand toe, en zeide, met echt zuidelijken harts-tocht:

— Ik hoop dat ik zal blijven leven, senior, om u dit te kunnen vergelden!

— Gij moogt daar niet meer over praten, mijn vriend want het heeft werkelijk niets om het lijf wat wij deden — al is het waar dat het u ten goede komt. Zeg mij liever eens of gij niet kunt vermoeden, wie uw aanval- lers waren!

— Ik kan het mij volstrekt niet voorstellen, mijnheer want zooals ik zei — beiden droegen maskers en zij waren in lange mantels gehuld, die hun gestalte ver- borgen. Ik vermoed dat het eenvoudige straatroovers zijn geweest en ik ben er wel bevreesd voor, dat de ver- pleegster niet heel veel meer zal terug vinden in de brandkast van mijnheer de directeur!

Juist werd de deur weder geopend en de zuster trad binnen met een aantal voorwerpen in de hand, die zij op het bed uitspreidde.

De gewonde wierp er een verbaasden blik op, en keek toen de zuster vragend aan.

Toen mompelde hij zachtjes voor zich heen:

— Mijn ring heb ik aan mijn vinger — dit is mijn zijden beursje en er ontbreekt geen centecimos aan — hier is mijn portefeuille en de papieren liggen wat doorheen, maar alles is er nog in — hier is mijn gou- den horloge — alles is er! Neen toch — waar is mijn medaillon?

De gewonde had dit laatste op luiden toon gezegd, en blijkbaar zeer opgewonden.

Dadelijk trad de verpleegster op het bed toe, en legde haar koele hand op zijn voorhoofd.

— Gij moogt u volstrekt niet overstuur maken, mijn- heer Vilar, anders worden wij kwade vrienden! Gij hebt volkomen rust noodig, en als gij u opwindt, be- rokkent gij u zelf schade! Mist gij een medaillon?

— Ja zuster — een gouden medaillon, dat ik aan een kettinkje om den hals droeg!

— Zeker een familiestuk waaraan gij zeer gehecht waart? vroeg Raffles vol belangstelling.

— Gij hebt het geraden, mijnheer. Ik had het van mijn lieve moeder — en zij heeft mij menigmaal gezegd, dat zij het op haar beurt van haar oudsten broeder had gekregen, die het weder uit de handen van mijn groot- vader moet hebben ontvangen.

— Hoe zag het er ongeveer uit? vroeg Raffles.

— Het was een ovale medaillon, mijnheer, met een uitgeschulpten rand en deskundigen, aan wie ik het vroeger wel eens heb getoond, verzekerden dat het een fraai staaltje van goudsmeedkunst uit het midden van de 18e eeuw was.

— Had het bijzondere kenteekenen? vroeg Raffles, wiens belangstelling in de hoogste mate was gaande gemaakt.

— Niets anders mijnheer, dan een paar letters — M. V. C. — en daarboven een fraai bewerkt wapen, een schild of iets dergelijks.

— Of iets dergelijks? herhaalde Raffles glimlachend. Kunt gij er mij misschien niet een kleine beschrijving van geven?

— Het was een in tweeën gedeeld schild, mijnheer, en iedere helft was weer onderverdeeld. In twee van die hokjes bevonden zich twee stierenkoppen, schuin tegenover elkaar geplaatst en in de twee andere iets dat op een speerpunt leek — ik heb het altijd voor zin- nebeelden van mijn beroep beschouwd.

Raffles had met glinsterende oogen en een vagen glimlach om de lippen naar deze naïeve beschrijving geluisterd.

Nu vroeg hij:

— Weet gij wel zeker dat het lanspunten waren? Leek het niet veeleer op een — bloem? — een klaver- blaadje van drie bijvoorbeeld — of een lelie? En was er geen doek of mantel om het schild gedrapeerd, be- kroond met een helm met neergeslagen vizier?

De gewonde had Raffles met groote oogen aange- staard.

— Maar gij moet mijn medaillon hebben gezien, mijnheer, zeide hij toen. Gij beschrijft het medaillon zoo nauwkeurig, alsof gij het zelf gegraveerd had! Gij hebt gelijk — het kan zeer goed een bloem heb- ben moeten voorstellen. Ik was natuurlijk bevooroor- deeld, en ik heb het eerst aan een lanspunt gedacht!

De verpleegster had vol verbazing naar dit korte ge- sprek geluisterd.

Zij trad nu naar Raffles toe en zeide:

— Ik geloof werkelijk niet dat onze zieke nu langer mag praten, mijnheer! Ik vrees dat het hem te veel zou opwinden!

— Nog een minuut, zuster, zeide Raffles haastig, terwijl hij op het bed toetrad. Hij legde zijn hand kalmeerend op het voorhoofd van Emilio Vilar, keek hem aandachtig aan, en zeide toen:

— Zijn uw voorouders allen Spanjaarden geweest?

— Voor zoover ik weet wel, mijnheer! Ik heb echter in mijn woning papieren, waaruit blijkt dat ruim een eeuw geleden mijn voorouders in Frankrijk hebben gewoond.

— Toch niet onder den naam van Vilar?

De jonge espada scheen met zijn antwoord te aarzelen.

— Ik geloof dat het een andere naam was, mijnheer — maar heel zeker weet ik het niet! Ik heb mij om die dingen nooit zooveel bekommerd, en al die stukken waren in het Fransch geschreven en die taal versta ik niet — tot mijn spijt, want ik zou gaarne Fransche boeken lezen!

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Maar dan hebben de ellendelingen mij dus niets anders afgenomen dan mijn medaillon? Met welk doel? Wat wilden zij daarmede?

— Houdt u zich daarmede voorloopig maar volstrekt niet bezig, antwoordde Raffles op sussenden toon, men zal u uw medaillon terugbezorgen, wees daar maar van overtuigd.

— Gij zoudt niet met zooveel zekerheid spreken, mijnheer, als gij de Spaansche politie kendet! zeide de jonge man half spottend, half verbitterd.

— Ik kan het ook zonder de Spaansche politie wel af! hernam Raffles kalm. Maar nu moogt gij ook volstrekt niet langer praten! Gij moet nog wat trachten te slapen, en u volstrekt niet bezig houden met wat er gisterenavond gebeurd is. Beloofst gij mij dat?

— Ik beloof het u, senor! antwoordde de jonge stierenvechter, terwijl hij de hand van Raffles greep en die, voor de Groote Onbekende het kon verhoeden, aan zijn lippen bracht, op de wijze der Spanjaarden.

De zuster stond reeds bij de deur te wachten om de beide bezoekers uitgeleide te doen.

Op den drempel wendde Raffles zich nog eens om, knikte Vilar vriendelijk toe en zeide:

— Wij komen nog heden, stellig eens naar u kijken — en ik hoop dat de zuster ons dan zal toestaan, dat gij nog vijf minuten met ons praat — over het medaillon.

En met deze woorden verlieten de beide vrienden het vertrek, terwijl de zuster hen volgde.

Op de gang gekomen, zeide Raffles fluisterend tot de jonge vrouw:

— De zaak is van veel grooter belang dan ik dacht, zuster, er is hier een misdaad gepleegd, waarbij het op meer voorzien was, dan op een onnoozel goud horloge, of een paar honderd pesetas Ik heb nu geen tijd om u dit uit te leggen — vanmiddag misschien. Kunt ge mij het adres opgeven van onzen vriend Vilar?

— Welzeker, mijnheer — hij woont in de Calle de Brescia, in een kleine villa van rooden baksteen, rondom door een tuin omringd. Het kleinste kind zal u daar den weg kunnen wijzen. Als gij deze straat ten einde loopt, vindt gij daar de stopplaats van een tramlijn, No. 10, die u naar de genoemde straat brengt. Ik waarschuw u echter, dat gij daar in het geheel geen familieleden van Vilar zult aantreffen. Hij is wees, en hij woont daar maar alleen met een huishoudster.

— Dat doet er niet toe, zuster. Ik ga er niet heen om de menschen — maar om de meubelen.

En met deze woorden nam Raffles den hoed af, en vertrok, terwijl hij de zuster achterliet in een toestand van groote verbazing.

HOOFDSTUK VII.

Nieuwe ontdekkingen.

De kleine auto stond nog voor het hek te wachten.

— Wij zullen maar liever van ons eigen voertuig gebruik maken, mijn jongen, zeide Raffles, nadat de portier het hek voor hen geopend had. Het gaat in ieder geval heel wat sneller dan de tram.

— Hebben wij dan zoo'n haast? vroeg Charly, terwijl hij Raffles verbaasd aanzag.

— Groote haast!

— Wat moeten wij daar in 's hemelsnaam in de Calle de Brescio uitvoeren?

— Dat zeide ik zoeven reeds — de meubelen nazien.

— Wat denk je daar dan in te vinden?

— Ik denk er niets in te vinden, maar ik vrees er veeleer iets te zullen vermissen.

— Daar mag de duivel uit wijs worden! riep Charly uit, terwijl hij zich naast Raffles liet neervallen, die reeds achter het stuurwiel had plaats genomen. Ik sta daar nu een kwartier toe te luisteren en ik gevoel mij als een idioot.

— Missohien zou ik dat ook gedaan hebben, Charly, als ik niet toevallig een weinig doorkneed was in de wapenkunde, hernam Raffles, terwijl hij de auto in beweging bracht.

— Wat heeft de wapenkunde in 's hemelsnaam met deze geheele zaak uitstaande? ging Charly voort.

— Wat zij er mee uitstaande heeft? Wel, zij is de hoofdzaak, antwoordde Raffles. Kom, ik zal je niet langer in de onzekerheid laten.

Onze jonge vriend heeft, natuurlijk zonder het zelf te weten, heel nauwkeurig het wapenschild beschreven van de familie Varagnac de Collignon.

— Een V en een C! riep Charly opgewonden uit. Hij zeide dat die letters op het medaillon voorkwamen.

— Dat heb je goed onthouden, Charly! Die M. is natuurlijk een voornaam geweest. Matthieu of iets dergelijks. Wat Vilar aanzag voor lanspunten dat waren inderdaad heraldische lelies, en de Varagnacs behoo-

ren tot de weinige Fransche adellijke families, die twee stierenkoppen in hun wapen voeren.

— Maar hoe kwam de jonge stierenvechter aan dat medaillon?

— Je hebt immers gehoord, dat het hem door zijn moeder geschonken is. Het is goed beschouwd zeer eenvoudig. Ruim een eeuw geleden zijn er tal van Fransche families tijdens de Revolutie uitgeweken, al ging dat soms met de grootste moeilijkheden gepaard, daar de grenzen zorgvuldig bewaakt werden door de agenten van Robespierre, Marrat en andere kopstukken der Revolutie en onder die uitgewekenen heeft zich zeer waarschijnlijk een der voorouders van onzen jongen vriend bevonden!

— Dus naar hem zou notaris Bridoux geïnformeerd hebben?

— Dat zou mij tenminste volstrekt niet verwonderen, het zou wel heel toevallig zijn, dat op zijn medaillon juist hetzelfde schild en dezelfde letters van het geslacht Varagnac de Collignon voorkwamen.

— Maar waarom hebben die twee gemaskerde schelmen hem van dat medaillon beroofd?

— Houdt mij de opmerking ten goede, Charly, maar zij getuigt niet van veel doorzicht! De advertentie is, behalve door ons, waarschijnlijk ook door anderen gelezen — hier in Sevilla. Lieden die niets afwisten van het bestaan van het medaillon zouden haar natuurlijk onverschillig zijn voorbijgegaan, maar ik vermoed, dat een der personen aan wie Vilar zijn kostbaar erfstuk heeft getoond, zich de letters in het hoofd heeft geprent, en zijn combinaties heeft gemaakt.

— Alles goed en wel, maar die lieden konden zich best vergissen! Er kon toeh een toeval in het spel zijn! En tenslotte zouden zij aan het medaillon alleen waarschijnlijk niet veel hebben!

— Natuurlijk niet — en daarom rijd ik ook nu zoo hard naar de woning van Emilio Vilar!

— Ik geloof dat ik je begin te begrijpen! riep

Charly uit. De portefeuille van den aangevallene is doorzocht en omdat de aanranders daarin niets bijzonders hebben gevonden, zullen zij aanstonds naar de woning van hun slachtoffer zijn gegaan, in de hoop, dat zij daar gelukkiger zouden zijn.

— Bravo! Goed geredeneerd! Met het medaillon en de papieren kan iedereen, die ongeveer den leeftijd heeft van Vilar, zich uitgeven voor een nakomeling van den markies de Collignon. De twee schurken, die zeker hoopten, dat zij Vilar gedood zouden hebben, en daarin ook zeker geslaagd zouden zijn als wij niet toevallig in de buurt waren geweest, zien wel in, dat die Parijsche notaris zijn oproep niet in de bladen heeft geplaatst voor een wissewasje, maar zeer waarschijnlijk omdat het hier een hoogst belangrijke geldzaak betreft! Ik behoef je er zeker niet op te wijzen, dat tal van adellijke vluchtelingen, alvorens hun land te verlaten, al hunne bezittingen op een veilige plaats verborgen, met het voornemen ze later weder aan den dag te brengen, als het gevaar geweken was.

— Ja, dat kwam meermalen voor.

— Nu is het natuurlijk ook wel geschied, dat tijdens de vlucht de man die het geld begroef of op een andere wijze verborg, gedood werd, en dat nog meerdere leden van zijn familie het leven verloren, en het is zeer goed aan te nemen, dat de nakomelingen van de ongelukkige uitgewekenen niets afwisten van wat hun voorouders hadden verricht!

— Maar als, zooals in dit geval, de afstammelingen het niet weten — hoe wist notaris Bridoux het dan?

— Dat is minder vreemd dan het op het eerste gezicht zou kunnen schijnen, mijn jongen. Vooral in Frankrijk is het notariaat, evenals de militaire stand, bijna iets erfelijks. Het beroep gaat van den vader op den oudsten zoon, en van dat gebruik wordt maar zelden afgeweken. Wat is dus aannemelijker dan dat een voorvader van notaris Bridoux de wilsuitvoerder en de vertrouwde is geweest van den adellijken schatgraver, wiens afstamming thans gewond in een Spaansch ziekenhuis ligt! Het geheim van dien schat was bij een notaris natuurlijk welbewaard, en wij kunnen het er voor houden, dat de tegenwoordige notaris Bridoux, bij het doorsnuffelen van stoffige dossiers een aanwijzing heeft gevonden omtrent de plek waar zich het geld bevindt.

— Ik geef je dit alles graag toe, Edward — maar

je zult me wel willen toestemmen, dat dit alles nog slechts veronderstellingen zijn.

— Toch geen gewaagde veronderstellingen?

— Dat wel niet, maar.....

— Kom, beste Charly. De waarschijnlijkheid is groot, dat ik het bij het juiste eind heb, bovendien wij zullen het spoedig genoeg weten, want ik ben van plan deze zaak nauwkeurig te onderzoeken, en onzen jongen, thans machteloos vriend zooveel mogelijk te helpen.

Onder het gesprek van de beide vrienden had de auto in snelle vaart haar tocht voortgezet, waarbij Raffles de hem aangeduide tramlijn volgde.

Binnen een kwartier had hij de Calle de Brescio bereikt, en spoedig was het kleine huisje gevonden, waarin de stierenvechter met zijn oude huishoudster leefde.

Maar reeds in de verte zagen de twee vrienden, dat er zich een vrij groote menigte verdrong voor het lage hek, hetwelk den tuin omringde, die het huisje van de straat afsloot.

Ook bevonden zich daar een paar politieagenten, reeds op verren afstand te herkennen aan hun eigenaardige steken en het sneeuwwitte lederen goed hunner uitrustingsstukken.

Raffles bracht de auto tot staan en spoedig naderden de twee vrienden het huisje.

Niet zonder moeite baanden zij zich een weg door de nieuwsgierigen, die blijkbaar in een druk gesprek verdiept waren, en telkens naar het vriendelijk gelegen huisje keken, maar eindelijk stonden zij toch tegenover een der ordebewaarders.

— Goede vriend, wij komen zoo juist van het ziekenhuis, waar Emilio Vilar verpleegd wordt, wilt gij eens zeggen, wat er hier is voorgevallen, dat al deze menschen heeft doen toesnellen? vroeg Raffles.

De agent keek den vreemdeling even aan en antwoordde toen:

— Er is een inbraak gepleegd, mijnheer. Een uur geleden omstreeks heeft men de huishoudster gebonden en met een prop in den mond op haar bed gevonden. De arme vrouw was geheel buiten westen en ternauwernood in staat om de burenen, die haar zoo gevonden hadden of de politie inlichtingen te geven. Maar eindelijk kon zij dan toch mededeelen, dat er midden in den nacht — omstreeks half drie — eensklaps twee mannen voor haar bed verschenen, die zich op haar hadden

geworpen, en haar dadelijk het schreeuwen belet hadden door haar een doek in den mond te stoppen. Beide kerels waren gemaskerd en een hunner hield een dolk in de vuist geklemd, waarmede hij haar bedreigde, indien zij zich durfde verweren. Zij bonden het arme mensch op haar bed vast — en toen verloor zij het bewustzijn.

— Heeft men reeds een grondig onderzoek ingesteld?

— Ja, mijnheer.

— Is er veel gestolen?

— Al het geld dat er in huis was — een paar duizend peseta's en verder wat zilver en goud.

— Is de schrijftafel, een loketkast of iets dergelijks opengebroken?

De agent keek den vreemdeling eens verbaasd en een weinig wantrouwend aan, voor hij ten antwoord gaf:

— Ja, de laden van de schrijftafel zijn allen opengebroken. Maar mag ik weten, waarom gij zulk een belang in deze zaak stelt, mijnheer?

— Zeer eenvoudig, omdat wij vrienden zijn van Emilio Vilar! Gij moet weten dat wij hedennacht gelukkig in de nabijheid waren, toen men een aanslag op zijn leven pleegde.

— Waart gij het, die hem naar het ziekenhuis hebt gebracht? riep de agent uit, terwijl zijn gelaat dadelijk een geheel andere uitdrukking aannam.

— Ja, mijn vriend. Weet gij reeds van de zaak af?

— Het is ons zooeven door een rechercheur medegedeeld, en deze had het juist vernomen op het Hoofdbureau van politie, waarmede de directeur van het ziekenhuis zich telefonisch in verbinding had gesteld. Gij kunt nu vragen wat gij wilt en ik zal er u gaarne op antwoorden!

— Ik wil alleen nog maar weten, of men eenig spoor van de misdadigers heeft gevonden.

— Niet het minste, mijnheer! Wie weet hoever zij reeds zijn!

— Ja, heel ver! bromde Raffles voor zich heen. Wij zullen ons moeten reppen, anders zullen zij hun slag geslagen hebben, voor wij kunnen ingrijpen! zoo voegde hij er in het Engelsch aan toe, terwijl hij zich tot Charly wendde!

— Wat is er eigenlijk gebeurd? vroeg de jonge man. Ik heb jullie gesprek niet geheel en al kunnen volgen!

— De agent vertelt mij zooeven, dat men volstrekt geen spoor heeft van de inbrekers, en dat zij waarschijnlijk reeds ver weg zijn. Zonder het zelf te weten spreekt

deze brave kerel de waarheid — want op het oogenblik, dat we hier staan te babbelen, zijn de twee schelmen waarschijnlijk reeds onderweg naar Frankrijk.

Charly maakte een gebaar van schrik.

Hij had nu wel zeer goed begrepen, wat de twee bandieten van plan waren: zij zouden zich naar Parijs begeven, en daar zou een hunner, die in leeftijd met Emilio Vilar overeenkwam, zich voorzien van het medaillon en van de familiedocumenten van den jongen stierenvechter, bij notaris Bridoux aanmelden, die niet anders zou kunnen doen, dan de echtheid van een en ander erkennen. Weliswaar hadden zij het medaillon zoowel als de documenten door roof verkregen, maar het bewijs daarvan zou zeer moeilijk te leveren vallen, daar hun gelaatstrekken verborgen waren gebleven!

De notaris zou hun waarschijnlijk, na de documenten te hebben onderzocht, onmiddellijk in het bezit stellen van de schat der Collignons, — verondersteld natuurlijk dat de meening van Raffles de juiste was geweest, en dat het hier inderdaad een verborgen familiefortuin betref.

Reeds hadden de beide vrienden zich weder een weg gebaad door de nieuwsgierige menigte, die het geval druk besprak, en den geliefden stierenvechter van harte beklagde, en weder in de auto plaats genomen.

— Waar gaan we nu heen? vroeg Charly.

— Naar het ziekenhuis terug! Vilar moet ons noodzakelijk eenige nadere inlichtingen verstrekken! Wij moeten uit zijn mond trachten te vernemen, wie van zijn jonge vrienden of kennissen het medaillon gezien heeft!

De kleine auto joeg met snelle vaart weder denzelfden weg terug, en hield opnieuw stil voor het ziekenhuis.

Zij lieten zich dadelijk weer naar de kamer van den gewonden stierenvechter brengen, die juist opnieuw verbonden was, en zich blijkbaar tamelijk opgewekt gevoelde.

Naast zijn ziekbed zat de verpleegster die met zachte stem uit een boek voorlas.

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, zuster, als wij u nogmaals komen storen, maar wij hebben een zaak van het hoogste gewicht met mijnheer Vilar te bespreken!

— In verband met het medaillon? riep de jonge man opgewonden uit.

— Juist!

— Ik geef u tien minuten, mijne heeren. Meer niet! zeide de verpleegster, terwijl zij vermanend den vinger ophief en zich naar de deur wendde, teneinde de drie mannen alleen te laten.

— Ik beloof u dat ik het niet langer zal maken, zuster! riep Raffles haar achterna.

Zoodra de deur weder gesloten was nam Raffles naast het bed plaats, greep de hand van den gewonde, en zeide:

— Gij moet u op een ernstige mededeeling voorbereiden, mijn vriend! Gij zijt een moedig man, en ik weet zeker dat gij niet al te zeer zult schrikken — men heeft hedennacht in uw woning ingebroken, al het aanwezige geld gestolen, en bovendien uw familiepapieren!

Vilar trachtte zich overeind te heffen, en wilde op zijn elleboog gaan liggen, terwijl hij Raffles met groote oogen aanstaarde, maar deze drukte hem zachtjes weder neer en vervolgde:

— Gij moet rustig blijven en u volstrekt niet bewegen! Laat ik u dadelijk zeggen, dat ik vermoed, dat het geld slechts gestolen is om de aandacht der politie af te leiden van den diefstal der documenten!

En nu deelde Raffles in korte woorden den jongen man zijn vermoedens mede.

Vilar had met de grootste aandacht en verbazing toegeluisterd, terwijl er een ongelooviĳe glimlach om zijn lippen speelde.

— Ik zou dus de afstammeling van een oud-adellijk Fransch geslacht zijn? riep hij uit, toen Raffles geëindigd had. Het klinkt als een sprookje. En toch — nu ik er over nadenk — mijn lieve moeder heeft mij toen ik nog een knaap was, vaak gesproken over het land van haar voorouders — het schoone Frankrijk.

Hij wreef zich even met de hand over het voorhoofd, als in gedachte verdiept.

Maar reeds stelde Raffles hem een andere vraag:

— Ik heb u nu gezegd met welke redenen men van u het medaillon gestolen heeft. Kunt u mij nu zeggen wie uwer vrienden het in den laatsten tijd gezien heeft?

Vilar dacht even na, en riep toen eensklaps uit:

— Wie het gezien heeft? Wel — José Feretti! Ik herinner het mij zeer goed. Het is nauwelijks een week geleden. Ik had mijn gebed gedaan in de bidkapel van de arena, en verliet haar weder, in gezelschap van de vrouw die ik liefheb. Ik sprak eenigen tijd met haar — en in dien tijd was José Feretti ons voorbijgekomen. Na eenige oogenblikken riep hij mij en liet mij het medail-

lon zien dat waarschijnlijk uit mijn zak was gegleden en was blijven haken aan het gallon waarmede het gordijn was afgezet, dat de bidkapel afsluit.

— Wie is die Feretti? vroeg Raffles, die vol aandacht had geluisterd.

— Een *toreador*, evenals ik.

— Is hij ook *espada*?

— Neen, hij was *banderillero*!

— Is hij van uw leeftijd?

— Juist even oud!

— Een goed vriend?

— Volstrekt niet! Hij was niet meer dan een collega — en ik had weinig omgang met hem.

— Was de tijd gedurende welken hij het medaillon in de hand hield, lang genoeg om hem goed te kunnen beschouwen?

— Het moet minstens een paar minuten zijn geweest!

— Nu, dan valt er volgens mij niet aan te twijfelen, of die Feretti was een van de beide kerels die u overvallen hebben!

— Dat is niet onmogelijk, senior, want hij stond er voor bekend, dat hij een buitengewoon sluw man was. Eenige malen is hij reeds in aanraking met de politie geweest.

— Kunt gij u niet voorstellen wie zijn helper was?

— In het geheel niet — of, wacht eens.....!

De jonge stierenvechter staarde eenigen tijd uit het raam, waarbij zijn bed geplaatst was, en plotseling begonnen zijn oogen vol wraakzucht te schitteren, terwijl zijn voorhoofd in diepe rimpels trok.

— Ik durf geen beschuldiging uiten, senior! zeide hij toen op doffen toon. Maar het zou mij niets verbazen, als het naderhand bleek, dat Pablo de Cardona hierin de hand heeft gehad!

— Wie is die man?

— Mijn medeminnaar, senior! Ik behoef er geen geheim van te maken, dat het meisje dat ik bemin de dochter is van een rijken lederhandelaar, Heredia, die mij te min acht voor zijn kind, en die haar heeft toegezegd, aan dien Cardona, een verlopen adellijken schoft, wien het alleen om haar geld te doen is, en die mij haat als de pest.

— Nu dat zijn aanwijzingen genoeg, zeide Raffles, terwijl hij opstond. Geef mij nu nog snel een beschrijving van die twee mannen!

Vilar beschreef zijn twee vijanden tot in de kleinste

bijzonderheden en Charly hield er nauwkeurig aantekening van.

Toen greep Raffles de hand van zijn jongen vriend en zeide:

— Luister eens, Vilar! Gij zult met het meisje uwer keuze trouwen, dat zweer ik u! En ik beloof u dat die mijnheer Heredia zal komen smeeken, het hem te vergeven, dat hij u gesmaad heeft! Gij zelf zijt nu niet in staat om iets te ondernemen, en daarom zullen wij het voor u doen! Neen — bedank mij niet! Het is mijn lust en mijn leven om op dergelijke avonturen uit te gaan!

— Gij gaat dus nu naar Parijs, senior? vroeg Vilar met tranen in de oogen, terwijl hij de hand van Raffles greep. Gij wilt die schurken ontmaskeren, en hen beletten zich voor mij uit te geven?

— Dat wil ik!

— Maar neem het mij niet kwalijk als ik deze opmerking maak, senior — zou het voor u niet veel gemakkelijker zijn en evengoed tot het doel leiden, als wij de Parijsche politie een telegram zonden?

— Ik vrees dat dit weinig uitwerking zou hebben, antwoordde Raffles glimlachend. In geen enkel land ter wereld kan de politie preventief optreden, dat wil zeggen, dat zij den misdadiger pas mag arresteeren, als het misdrijf gepleegd is, of als het opzet om te misdrijven onmiskenbaar is — en dat is hier volstrekt niet het geval! De politie te Parijs zou waarschijnlijk een telegram, waarin wij haar uitnoodigden, twee mannen te arresteeren bij hun komst aan het station, die zich onder valsche voorgevens bij notaris Bridoux willen indrin-

gen, aanstonds in een prullemand deponeeren. Ten eerste zijn het Spanjaarden, en tegenover hen kan zij zeker niet preventief optreden, en ten tweede, kunt gij er wel op rekenen, dat de twee schurken op een geheel andere wijze Parijs zullen binnenkomen dan aan een der gewone stations.

— Maar kunnen wij dan tenminste notaris Bridoux niet waarschuwen?

— Natuurlijk kunnen wij dat doen, en de notaris zal dan waarschijnlijk nog een dag of wat wachten — maar meer kan hij niet doen. Hij is verplicht, de testamentaire bepalingen, welke hij gevonden heeft, ten uitvoer te leggen, — en de persoon die hem de vereischte herkenningsteekens en de noodige familiepapieren brengt, moet heilig voor hem zijn. Neen, het is het beste, en ook het veiligste, dat mijn vriend dien gij hier ziet, en ik zelf deze zaak tot een goed einde breng!

— Dat wilt gij dus werkelijk doen voor iemand die u vreemd is? vroeg Vilar aangedaan.

— Ik verlang niets liever! antwoordde Raffles eenvoudig. Gij moet het mij ook niet te hoog aanschrijven! Het is voor mij een soort opwindende sport om schurken den voet dwars te zetten — en deze beide bandieten zijn geloof ik al van een zeer verachtelijk ras! Bedenk, dat gij nu een lijk zoudt zijn, als het toeval niet ter hulp was gekomen! En nu zijn de tien minuten om — wij hebben niets anders te doen, dan afscheid van u te nemen, en u tot wat geduld aan te manen! Ik beloof u dat wij u aanstonds zullen telegrafeeren, als wij op het goede spoor zijn!

HOOFDSTUK VIII.

Naar Parijs!

Zoo snel de auto wilde loopen, bracht deze de beide vrienden naar het hotel terug, waar de bagage werd opgeladen, die uit niets anders bestond dan uit een grooten koffer, die met gemak met zware riemen achter op de auto kon worden bevestigd.

Een blik in het spoorboekje had Raffles de overtuiging gegeven, dat de beide schurken, Feretti en Cardona dienzelfden morgen met den trein van 9 uur hadden kunnen vertrekken — tenminste wanneer zij van een trein gebruik hadden gemaakt, wat niet zeker, maar wel waarschijnlijk was.

Hoe dit ook zij — het was nu 3 uur in den middag, en de beide ellendelingen hadden dus een grooten voorsprong.

Zij zouden denkelijk haast maken, want hoe eerder zij hun plan volvoerd hadden en zich in het bezit van het geld hadden gesteld, hoe beter het voor hun veiligheid was.

Er was juist een half uur geleden wederom een trein vertrokken, en de volgende zou pas des avonds om acht uur gaan.

Raffles aarzelde niet — hij besloot zijn trouwe auto aan het werk te zetten en den langen weg naar Parijs dwars door Spanje en Frankrijk langs de straatwegen af te leggen.

Het was een geluk te noemen dat de treinen in Frankrijk en Spanje nog steeds niet met hun oude snelheid liepen, terwijl de renwagen met gemak een snelheid van 100 K.M. per uur kon bereiken.

De twee vrienden gebruikten een stevigen maaltijd, en daarop werd de lange reis begonnen.

De trein van Sevilla naar Madrid maakte een grooten omweg, over Cordoba en Alcazar, maar Raffles had het voordeel, dat zij den weg van 400 K.M., die de beide steden scheidde, in bijna rechte lijn konden afleggen.

Hij liet de auto loopen, wat zij kon, en om acht uur in den avond bereikten de twee vrienden de Spaansche

hoofdstad.

Zij hielden hier slechts op, teneinde in een der groote hotels te dineeren en om hun benzinevoorraad aan te vullen, en zetten daarop aanstonds de reis naar de Pyreneeën voort, welke zij zouden overtrekken bij het grensstadje Torla, eenige mijlen ten zuiden van het beroemde Fransche bedevaartsoord Lourdes gelegen, bekend uit den gelijknamigen roman van Emile Zola.

Van Madrid tot de genoemde grensplaats bedraagt de afstand in rechte lijn eveneens juist 400 kilometer, maar ditmaal waren de beide reizigers, teneinde het hooge gebergten te vermijden, wel genoodzaakt een omweg te volgen die de route met omstreeks 50 kilometer verlengde.

Zij volgden het dal van de Henaras, dat van de Tajuna, staken bij Saracossa de Ebro over, en bereikten om twee uur in den nacht eindelijk Torla, waar hun aankomst vrij wat opzien baarde in het kleine logement op het hoofdplein van het stadje dat niet veel meer is dan een dorp.

Het was een groot geluk te achten dat Raffles reeds menigmaal getoerd had in Spanje, en dat hij de Spaansche taal volkomen machtig, zoodat hij, waar dit noodig was, naar den weg kon vragen.

Daar de overtocht door de Pyreneeën des nachts met groote gevaren gepaard zou gaan en zeker niet zonder bezwaar zou zijn, besloten de twee vrienden den nacht in de kleine Spaansche grensstad door te brengen.

Het viel hun vrij moeilijk, den volgenden morgen hun voorraad benzine te vernieuwen, maar eindelijk slaagden zij er toch in, tegen betaling van een bedrag, dat ieder ander dan Raffles de haren ten berge zou hebben doen rijden.

De Groote Onbekende vertrok echter geen spier van zijn gelaat en betaalde eenvoudig wat er gevraagd werd door den inhaligen koopman — maar hij prentte zich den naam en het gelaat van den man duidelijk in het geheugen.....

Den volgenden morgen zeer vroeg, begon het moeilijkste gedeelte van den tocht, want het was nu zaak een pas te vinden in het woeste gebergte die voor een auto berijdbaar was.

Om twaalf uur in den middag had de auto echter het moeilijkste gedeelte van den overtocht achter den rug en bereikte het kleine Fransche stadje Nestalas, het eindpunt van den spoorweg van Toulouse en Bayonne aan den voet van den Pic du Midi gelegen.

Een uur later reed de snelle, schijnbaar onvermoeibare auto Lourdes binnen en nu was de rest voor een chauffeur als Raffles kinderspel te noemen.

Het was echter zaak den weg in dit gedeelte van Frankrijk goed te kennen, want het krioelt hier van talrijke groote en kleine rivieren, die allen ontspringen in de Pyreneeën, en naar het Noorden, het Oosten en het Westen stroomen, om zich uit te storten in de Middellandsche Zee, of den Atlantischen Oceaan.

De twee vrienden gebruikten den maaltijd in een schilderachtig wijnhuis, op het fraaie marktplein gelegen.

Toen zij gereed waren om hun tocht weder voort te zetten, vroeg Charly:

— Zouden wij nu nog veel achter zijn?

Raffles raadpleegde zijn spoorboekje en antwoordde toen:

— Nog enkele uren, maar dat komt er gelukkig niet op aan! De schurken kunnen in geen geval voor middernacht Parijs bereikt hebben, want zij moeten geruimen tijd te Orleans op aansluiting wachten van den trein die van Marseille komt. Zij kunnen er natuurlijk niet aan denken, zich naar den notaris te begeven op dat uur, en zullen hun bezoek tot morgen moeten uitstellen. Als er echter niets gebeurt en onze wakkere auto houdt het uit, dan kunnen wij reeds om 10 uur van avond te Parijs zijn, en desnoods notaris Bridoux nog waarschuwen — ofschoon ik vrees, dat wij daardoor zijn wantrouwen zouden gaande maken. Dat is echter van later zorg, — als wij maar eerst in de Fransche hoofdstad zijn!

Door een der schoonste gedeelten van Frankrijk, door een landschap waar woeste en indrukwekkende pracht afwisselde met lieflijke tafereelen werd de reis voortgezet.

Zonder zich ergens op te houden vloog de auto door Toulouse, Auriac, Clermont-Ferrant en tegen het val-

len van de duisternis stooft zij het spoorwegkruispunt Nevers binnen.

Hier werd wederom even gestopt om benzine in te nemen, snel een en ander te gebruiken, en daarop stormde de auto over Montargis en Fontainebleau, Parijs tegemoet.

Raffles had zijn berekeningen voortreffelijk gemaakt — het was nog geen 10 uur in den avond, toen de renwagen Versailles doorvloog, en een kwartier later de Fransche hoofdstad binnenreed.

Nadat de douane-formaliteiten vervuld waren, kon de auto haar weg voortzetten, en een minuut of twintig later hield zij trillend van inspanning, als ware zij een levend wezen, stil voor het hotel Trianon in de Champs Elysées.

Dadelijk lieten de beide vrienden zich hun kamer aanwijzen, en namen zij een verfrisschend bad, hetwelk al het stof van de reis van hun afspolde.

— Het was, al zeg ik het zelf, nog al een goede sportprestatie! zeide Raffles glimlachend, toen de twee sportvrienden in een der kleine eetzaalen van het hotel tegenover elkander zaten, slechts gescheiden door een koude kip, een vleeschpastei en een paar flesschen Bourgogne.

— Dat mag je met recht zeggen, Edward! riep Charly uit. Het was een geforceerde rit, dien men waarlijk niet voor zijn plezier behoeft te maken. Ik gevoel mij een weinig geradbraakt, als je de waarheid wilt weten.

— Een goede nachtrust zal dat gevoel wel verjagen, merkte Raffles op.

Toen de beide vrienden hun souper bijna geëindigd hadden, liet Raffles zich door den kellner de avondbladen brengen.

Hij sloeg dadelijk de advertentiepagina van de „Tems” op, en bromde vergenoegd:

— De oproep van notaris Bridoux staat er nog steeds in! Dat is een bewijs, ten eerste dat er nog niets verloren is, en ten tweede, dat onze stelling de juiste is geweest, en dat die twee schurken, die het medaillon roofden, zeer goed op de hoogte waren van deze advertentie en met groote sluwheid aanstonds hebben begrepen, dat er verband moest bestaan tusschen dezen oproep en de letters op het kostbare familiestuk. Waarschijnlijk zal daarbij die adellijke mijnheer Pablo de Cardona als deskundige hebben gefunctionneerd!

— Zeg mij eens, Edward — zou de notaris nu werkelijk verplicht zijn, op vertoon van die familiedocu-

menten en het medaljon het geld af te dragen of de plaats aan te wijzen waar het verborgen is — altijd aangenomen, dat het hier inderdaad om een familieschat gaat?

— Daaraan kan helaas niet getwijfeld worden, mijn jongen! Die arme Vilar kan niet bewijzen, dat die documenten en dat medaljon werkelijk in zijn bezit zijn geweest.

— Maar zijn verloofde zal dat medaljon toch wel kennen?

→ Misschien! Haar getuigenis alleen zou echter niet voldoende zijn!

— Maar wij zijn immers getuige geweest van den aanslag?

— Hebben wij toen gezien, dat het medaljon gestolen werd?

— Dat niet.....

— Hebben wij de aanranders herkend?

— Ook dat niet.....

— Neen, mijn jongen, de notaris zou zoo lang zeker niet wachten, tot het onomstootelijk vaststond, dat Vilar en niemand anders de bezitter van de papieren is geweest.

— Dus?

— Dus het is het beste als wij zelven maar een spaak in het wiel steken, wij die er heel zeker van zijn, dat Vilar werkelijk de rechtmatige eigenaar van de documenten is.

— En hoe denk je dat te doen?

— Daarop zullen wij ons vannacht eens rustig beslapen, Charly!

HOOFDSTUK IX.

Aan het vinketouw.

Den volgenden morgen waren Raffles en Charly reeds vroeg ter been.

Het was nauwelijks zeven uur, toen Raffles de rekening betaalde, en even later reed de kleine, pittige auto door de verlaten straten van Parijs, naar een der kleine huizen, in een volksbuurt gelegen, welke de Groote Onbekende in de Lichtstad bezat.

Hier wist hij een volledige verzameling verzamelingen te zullen vinden, zorgvuldig verborgen, en een hoeveelheid verduurzaamde levensmiddelen, die wel voldoende was om een beleg van verscheidene weken te kunnen uithouden.

Reeds menigmaal hadden de beide vrienden van deze woning gebruik gemaakt bij een hunner ondernemingen, onder andere bij het spannende avontuur met den Griekschen woekeraar.

Zij stalden de auto in een garage, niet ver van het huis gelegen en spoedig waren zij daar binnengereeden.

Het „huis” was niet veel meer dan wat de Parijzenaars een „Paviljoen” noemen, achter in een grooten tuin gelegen, die bij een ander huis behoorde.

Het was niet groot, maar het had het onschatbare voordeel, dat het twee uitgangen had, en bovendien, dat er zich in den kelder een luik bevond, goed verborgen, waardoor men een zijkant kon bereiken van een dier ontelbare onderaardsche gangen van het eeuwenoude riool onder Parijs, die voor het meerendeel op de Seine uitloopen. In het kleine slaapvertrek begonnen Raffles en Charly zich snel te verkleeden, daar zij er volstrekt niet op gesteld waren, bij deze gelegenheid als Lord Aberdeen en zijn secretaris te worden herkend.

Een half uur later geleken zij in het geheel niet meer op de personen die het huis waren binnengegaan.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wij zullen nu maar heengaan, zeide hij. Het is nog wel wat vroeg, maar alles zou kunnen mislukken, als wij ook maar een seconde te laat kwamen!

De twee mannen verlieten het paviljoen door den tweeden uitgang, en riepen een auto aan, die hen binnen een half uur tot voor de woning van notaris Bridoux had gebracht.

Het was een fraai, monumentaal huis, van grijze baksteen opgetrokken, met een ruime koetspoort.

Als men deze gepasseerd was, trof men aan de linkzijde de woning van den portier aan, die in geen enkel groot Parijsch huis gemist wordt.

Deze functionaris was juist bezig in zijn hemdsmouwen en met een boezelaar van groen laken voor de post te sorteeren, die zoeven voor de verschillende huurders gekomen was, en hij deed zulks op den drempel van zijn deur.

Hij was een tamelijk bejaard man met sluwe oogjes en een geheel kaal hoofd.

Hij hief het hoofd op, toen hij de naderende voetstappen hoorde, die hol weenklonken onder het gewelf van de koetspoort en keek de beide vreemdelingen verbaasd aan, terwijl hij zijn grooten stalen bril met een ruk op zijn voorhoofd schoof.

Raffles stapte aanstonds op hem toe en zeide glimlachend, terwijl hij den man tegelijkertijd een goudstuk in de hand drukte:

— Wij zijn weliswaar wat vroeg, goede vriend, maar de zaak die ons hierheen voert maakte dit noodzakelijk.

De portier keek beurtelings naar het gelaat van den man die voor hem stond, en naar het goudstuk in de palm van zijn hand en scheen zichzelf te vergeefs af te vragen waaraan hij deze gulheid te danken had.

— Dit is immers het huis van notaris Bridoux? ging Raffles voort, terwijl hij een tweede goudstuk te voorschijn haalde en het spelend op zijn hand liet dansen.

— Dat is te zeggen, mijnheer — de notaris heeft de eerste verdieping in gebruik, antwoordde de portier, zonder zijn blikken af te wenden van het glinsterend geldstukje, dat daar zoo vroolijk op en neer sprong.

— De notaris is zeker den geheelen dag thuis?

— Ongetwijfeld! antwoordde de portier, terwijl hij het eerste goudstuk in zijn zak liet glijden

— Luister dan eens goed, mijn vriend, vervolgde Raffles, terwijl hij de hand van den portier greep en er snel een tweede goudstuk in drukte. Zouden wij niet een oogenblik kunnen aannemen, dat de notaris vandaag niet thuis is?

Deze vraag ging zeker boven het begrip van den ouden man, want hij staarde Raffles verlegen aan, en mompelde:

— Niet thuis? Wat bedoelt gij daarmee?

— Ik begrijp wel, dat ik u een nadere verklaring schuldig ben! Ik zal zoo kort mogelijk zijn! Het zal niet lang meer duren of aanstonds zullen hier twee heeren verschijnen, die met een sterk Spaansch accent naar notaris Bridoux zullen vragen. Ik zal u aanstonds een beschrijving van die twee mannen geven. Welnu, gij hebt niets anders te doen, dan hun te zeggen, dat de notaris op reis is, en vanavond laat terug komt. Ik kan u dit alles niet nader verklaren, en wil u alleen maar zeggen, dat die Spanjaarden groote schurken zijn!

— Maar met welk doel zou ik dat doen? riep de portier verbaasd uit, en tevens eefigszins ongerust.

— Stelt gij zooveel belang in het doel? vroeg Raffles spottend, terwijl hij met een onverschillig gebaar een derde louis d'or opgooide en weer opving.

— Dat is te zeggen..... stamelde de portier. Als ik er geen kwaad mee kan?

— In het geheel geen kwaad! Integendeel — ik verzeker u op mijn woord van eer, dat gij er een zeer goede daad mee zoudt verrichten.

De ander scheen in tweestrijd te staan, maar hij had geen Parijsch portier moeten zijn, als hij zich lang bedacht had.

Zijn blikken dwaalden af naar het goudstuk, hij krabde zich eens achter de ooren — en toen Raffles voor de vierde maal zijn hand in zijn zak deed verdwijnen was het besluit van den braven deurwachter genomen.

Hij haalde de schouders op en zeide half voor zich heen:

— Kwaad kan ik er in ieder geval niet mee! Als die heeren werkelijk iets ernstigs te bespreken hebben, zullen zij morgen wel terugkeeren — en ik ben een weinig kort van geheugen, en kan wel vergeten hebben, dat de notaris vandaag thuis is. Hij reist namelijk veel moet gij weten.

— Prachtig! riep Raffles uit, terwijl de twee goud-

stukken vliegensvlug in den zak van den portier verdween.

En daarop gaf hij den braven man zulk een nauwkeurige beschrijving van de beide Spanjaarden, dat deze zich onmogelijk zou kunnen vergissen.

Nadat dit alles was afgesproken, trokken Raffles en Charly zich terug — maar zij gingen niet ver.

Zij vatten post in de groote portiek van een huis, dat schuin tegenover dat van notaris Bridoux was gelegen en wachtten daar geduldig den loop der gebeurtenissen af.

Lang zouden zij daar echter niet behoeven te staan! Zooals Raffles wel voorspeld had, lieten José Feretti en Pablo de Cardona er geen gras over groeien!

Reeds om 9 uur in den ochtend hield een auto voor het huis van den notaris stil, waaruit de beide Spanjaarden stapten.

Door de ruiten van de auto zag Raffles een paar mannen die trek voor trek beantwoordden aan de beschrijving, welke Emilio Vilar van hen gegeven had.

De graaf was een kleine magere man met een dun, zwart snorretje en een Napoleonssik, kleine stekende oogen en overdreven chique gekleed.

De beide Spanjaarden verdwenen snel onder de koetspoort.

Vol spanning wachtten Raffles en Charly, want het was immers niet onmogelijk dat de portier berouw had gekregen en de beide Spanjaarden toch liet aandienen bij den notaris.

Hun wantrouwen bleek echter geheel ongegrond, want er waren nog geen twee minuten verlopen, of de twee schurken keerden terug, met een trek van teleurstelling en woede op hun gelaat, die aan duidelijkheid niets te wenschen liet.

Een oogenblik schenen zij besluiteloos te staan, maar toen richtten zij hun schreden haastig naar de Rue Marboeuf.

Zonder zich te bedenken verlieten Raffles en Charly hun schuilplaats en volgden de beide Spanjaarden.

In de Rue du Faubourg St. Honoré riepen zij een huurauto aan en aanstonds legden Raffles en Charly beslag op een dergelijk voertuig, en gaven den chauffeur haastig de noodige instructies om de eerste auto te volgen.

De huurauto waarin de twee Spanjaarden gezeten waren, reed de deftige straat geheel ten einde, volgde de Rue Royal, en vervolgens de groote Boulevard tot

aan de Place de la Bastille, sloeg de Rue Nationale in en hield tenslotte stil voor een klein huis, dat het midden scheen te houden tusschen een logement en een pension.

Dadelijk hield ook de auto stil waarin Raffles en Charly waren gezeten.

De beide Spanjaarden stapten uit en gingen, na den chauffeur betaald te hebben, het huis binnen.

Raffles die hen niet uit het oog had verloren, opende het portier, wenkte Charly, betaalde den chauffeur en richtte toen snel zijn schreden naar het huis waar graaf De Cardona en José Feretti waren binnengegaan.

De portier bevond zich in zijn loge.

Raffles klopte aan het raampje naast de deur en dadelijk kwam de man naar buiten.

De Groote Onbekende nam hem terzijde, liet opzettelijk een Engelsch accent hooren en zeide, terwijl hij zijn Londenschen detective-penning liet zien:

— Luister eens goed, mijn vriend! Wij zijn leden van de Londensche politie en gij kunt ons een grooten dienst bewijzen!

De portier verschrok een weinig en vroeg:

— Wat is er aan de hand, mijnheer?

— Dat zult gij spoedig hooren! Hebben er hier gisteravond laat twee Spanjaarden hun intrek genomen?

— Als ge de twee sinjeurs bedoelt met hun donker uiterlijk, ja, mijnheer, dan hebt gij gelijk. Een hunner had een klein zwart kneveltje en een sik zooals onze Napoleon III.

— Ja juist, hem bedoel ik! Wat hebben ze hier al? hun beroep opgegeven?

— Een hunner zeide, dat hij stierenvechter was, en de andere moet een familielid van hem zijn. Die man met de sik sprak zeer goed Fransch, maar de ander radbraakte onze mooie taal op een vreeselijke manier.

— Gaf de laatste zijn naam niet op?

— Ja, mijnheer. Als ik het mij wel herinner klonk het als Caragnac of iets dergelijks, en dan Collignon er achter!

Raffles had een snellen blik met Charly gewisseld, en wendde zich nu weder tot den portier met de woorden:

— Nu behoeven wij nog alleen van u te weten, waar zich de kamers van die twee heeren bevinden.

De portier trok een verschrikt gezicht, maar hij antwoordde aanstonds:

— Op de derde verdieping, de tweede deur van de gang aan uw linkerhand.

— Hebben zij niet gezegd, hoe lang zij dachten te blijven?

— Daar heb ik naar gevraagd, maar dat wisten zij niet te zeggen.

— Ik dank je, mijn vriend, zeide Raffles, terwijl hij den portier toeknikte en Charly wenkte om hem te volgen.

Terwijl zij zachtjes naar boven liepen, zeide Raffles op afkeurenden toon:

— De Spaansche fierheid heeft toch ook haar schaduwzijde, want het is tamelijk dom van onzen vriend Feretti, om nu reeds met dien Franschen naam te pronken. Als de zaak spaak liep, had hij toch moeten begrijpen, dat de politie hem daardoor aanstonds op het spoor zou komen.

— Ik zou wel eens willen weten wat die graaf Cardona er bij uitvoert! merkte Charly op.

— Dat is dunkt mij duidelijk! Feretti heeft aanstonds ingezien, dat hij de zaak onmogelijk alleen kon opknappen, omdat hij zoo goed als geen woord Fransch verstaat of spreekt en omdat hij den overval niet alleen durfde plegen. Hij wist dat hij aan dien verlopen graaf een getrouw medeplichtige zou hebben, want hij kende diens verhouding tot Heredia, en wist evenzeer dat Vilar de schoone Lola liefhad, en dat de graaf niets liever zou wenschen, dan hem uit den weg geruimd te zien!

— Je hebt gelijk — zoo zal het wel zijn!

Onder het spreken hadden de beide vrienden de tweede verdieping bereikt.

Zij dempten hun schreden nu nog meer, en slopen als katten naar de derde verdieping, zonder het minste gerucht te maken, hetgeen hun trouwens niet moeilijk viel, daar de trap met een dikken looper bedekt was.

HOOFDSTUK X.

Vergelding en belooning.

Raffles en Charly volgden den hun aangewezen weg, en gingen de gang aan hun rechterhand in.

Zij stonden stil voor de derde deur, en bleven daar een oogenblik luisterend staan.

Reeds wilde Raffles de hand aan de kruk van de deur leggen, terwijl hij met de andere hand in zijn zak de kolf van de revolver omklemde, toen het geluid van stemmen daarbinnen hem terughield.

Het was duidelijk, dat er daarbinnen een woordenwisseling werd gevoerd.

Raffles drukte het oor tegen het sleutelgat, terwijl ook Charly zijn best deed, iets op te vangen van hetgeen daar achter de gesloten deur gesproken werd.

— Een mooie boel! klonk de toornige stem van Fe-

retti, terwijl hij blijkbaar driftig op en neer liep.

— Ja, vriend — wij zullen nog een dag geduld moeten hebben! werd er door graaf Cardona geantwoord.

— Wij zijn ezels geweest, dat wij dien notaris niet van tevoren geschreven hebben!

— Die benaming moogt ge alleen op uwzelf toepassen! hernam graaf Cardona. Denkt ge dat ik zoo dom zou zijn geweest? Hoe minder schrift hoe beter!

— Als ge dan zoo knap zijt, mijnheer de graaf — waarom knapt ge het dan niet zelf op? vroeg Feretti spottend.

— Dat had ik u juist willen voorstellen, zeide Cardona.

Een oogenblik bleef het daarbinnen stil en afschoon

Raffles en Charly daarbinnen niets konden zien, begrepen zij als bij ingeving, dat de stierenvechter den graaf een vragenden blik toewierp.

Die bleek al spoedig uit hetgeen er volgde, want de spottende stem van Feretti vroeg:

— Houdt ge mij soms voor den gek?

— Volstrekt niet! antwoordde graaf Cardona. Ik spreek in vollen ernst. Gij zijt niet zeer goed op de hoogte van de Fransche taal — om niet onbeleefd te zijn, gij behoort niet tot de snuggersten en het is volstrekt niet zeker, dat ge u niet zoudt verspreken, een of andere vergissing zoudt begaan, die zeker niet zou ontsnappen aan het scherpe oog van een notaris! Ik geloof dat ik voor iets dergelijks veel beter geschikt ben.

— Ik zou u dus de papieren en het medaillon moeten geven? riep Feretti uit.

— Dat spreekt vanzelf!

— Ei? Spreekt dat vanzelf, herhaalde Feretti sarcaïsch. Nu, ik mag dan een ezel zijn — maar tot zoiets zult gij mij toch niet krijgen! Denkt ge dat ik gek ben? Zou ik mij ontdoen van die kostbare stukken, die mijn afkomst moeten aantonen. Ik geloof dat ik je begin te doorzien, graafje! Gij zoudt die schatten van de markiezen van Varagnac wel voor uzelf alleen willen hebben en zoo doende ontheven worden van de verplichting om uw jonggezellen vrijheid op te offeren nietwaar? Heb ik het niet geraden, graaf?

— Gij weet niet wat gij zeg! klonk de doffe stem van Cardona. Ik herhaal nogmaals — geef mij zoolang de papieren en het medaillon, en ik zal uw zaak beter bepleiten, dan gij het zult kunnen doen! Ik ben de Fransche taal volkomen machtig, en ik zou zeker geen vergissing begaan.

— Kom, kom — ik wilde u wijzer hebben! Ik begriep heel goed, wat gij zult doen! Gij zult tot notaris Bridoux zeggen: „Ik ben de man, dien gij in de advertentie hebt opgeroepen, hier zijn de papieren — hier is het medaillon — kom met den aap over de brug!” Neen, vriend — zoo zijn wij niet getrouwd! Samen uit, samen thuis! Wij weten zeer goed van elkaar wat wij waard zijn, en ik vertrouw u niet verder dan ik u zie!

— Je wilt mij dus de stukken niet toevertrouwen?

— Ik denk er niet aan! zij blijven waar zij zijn — hier in mijn portefeuille met het medaillon! En voor ik ze vrijwillig afgeef, zoudt gij.....

De zin zou nooit worden afgemaakt.

Daarbinnen klonk een gedempte, rochelende kreet — gevolgd door een vreeselijken Spaanschen vloek, en den bonzenden val van een lichaam.

Slechts een seconde keken Raffles en Charly elkan- der ontsteld aan.

Zij schenen in elkanders oogen dezelfde gedachten te lezen.

Raffles richtte zich op en legde zijn hand op de kruk van de deur.

Deze bleek niet gesloten te zijn geweest.

De beide vrienden traden haastig binnen.

Hun oog viel aanstonds op een kleine groep midden in het vertrek.

Daar lag een man op den rug uitgestrekt, uit wiens borst het gevest van een kleinen ponjaard stak.

Die man was José Feretti.

Het wapen had hem blijkbaar midden in het hart getroffen en hem bijna onmiddellijk gedood.

Half over hem heen gebukt knielde Pablo de Cardona, die met trillende handen den binnenzak van de jas doorzocht, welke de doode droeg.

Op het geluid van de opengaande deur, hief hij het hoofd op, en bij het zien van de twee vreemdelingen, verkreeg zijn bleek gelaat een vale tint.

Hij vloog overeind, staarde de beide mannen die zoo onverhoeds waren binnengedrongen, met een waanzinnigen blik aan.

Toen keek hij om zich heen, als een in het nauw gedreven wild dier.

De weg naar de deur was hem versperd door twee mannen, die daar met een revolver in de vuist stonden, en die, te oordeelen naar de uitdrukking op hun gelaat wisten, wat hier zooveen was voorgevallen, en niet zouden aarzelen van hun wapen gebruik te maken.

Met een rauwen gil vloog de moordenaar naar het raam dat op het balkon uitkwam en rukte het met een woeste beweging open.

— Sta stil, of wij schieten! beval Raffles, terwijl hij zijn revolver ophief. Maar Cardona stoorde zich niet aan dit bevel, maar slingerde zijn beide beenen met de vlugheid van een aap over de leuning van het balkon, en greep naar de regenpijp, die van de goot naar den grond afdaalde, aan den kant van de binnenplaats.

Hij klemde zijn rechterhand om de pijp, daarna de linker — zwaaide zich van het balkon af.....

Maar de oude, verweerde pijp kon zijn gewicht niet

dragen en brak met een droog knappend geluid juist boven zijn handen af.

Met een hartverscheurenden gil stortte de moordeenaar van een hoogte van 12 meter omlaag en bleef met verpletterden schedel op de steenen van de binnenplaats liggen.

Raffles en Charly waren op hun beurt op het balkon geïjld.....

— Te laat! riep Raffles op doffen toon. Het Noodlot heeft hem achterhaald. Kom Charly, voor ons is hier nu niets meer te doen, laat ons maken, dat wij weg komen.

Haastig knielde Raffles neder naast het lijk van den verslagene, en haalde uit diens portefeuille een vergeelde enveloppe vol documenten, waarin zich ook het medaillon van Emilio Vilar bevond.

Hij stak een en ander snel in zijn binnenzak en het volgende oogenblik hadden de twee mannen het vertrek verlaten.

Zij ijlden de trap af, en hoorden reeds halfweg het gegil van de bureu, die waarschijnlijk reeds om het lijk op de binnenplaats zouden samendringen.

Raffles zocht zoo spoedig mogelijk den portier op, en zeide op ernstigen toon

— Er is daarboven een zware misdaad gepleegd. Ga onmiddellijk de politie waarschuwen.

— Mijn God, mijnheer, wat is er toch geschied? riep de man handenwringend uit.

— Een der Spanjaarden heeft zijn metgezel gedood, en toen wij hem wilden arresteeren, trachtte hij langs de regenpijp te ontvluchten. De pijp was half vergaan, zij kon zijn gewicht niet dragen — hij viel en heeft aldus zijn daad geboet. Hebt gij een telefoon? Bel dan aanstonds de naaste politiepost op.

— Maar wat waren dat dan voor Spanjaarden? jammerde de portier, die geheel buiten zinnen was.

— Twee ellendelingen, goede vriend — en die beiden hun verdiende loon hebben gekregen.

En met deze woorden haastte Raffles zich weg, door Charly, die zeer onder den indruk was van het gebeurde, op den voet gevolgd.

De twee mannen sprongen in de eerste de beste huurauto en lieten zich naar het huis brengen, waar zij hun vermomming hadden aangedaan.

Zij ont deden zich daar spoedig weder van, en daarop onderzocht Raffles vluchtig den inhoud van de gele enveloppe.

Na eenigen tijd zeide hij:

— Het is juist als wij dachten — dit zijn de familiepapieren van de voorouders van Emilio Vilar, die stammen uit een der oudste adellijke geslachten van Frankrijk.

— Wat moeten wij hier nu nog doen, Edward? vroeg Charly.

— Niets meer, mijn jongen.

— Wij vertrekken dus spoedig?

— Over een uur.

— Zooveel te beter. Ik houd zeer veel van Parijs, maar ik verlang nu niets liever, dan haar achter den rug te laten. Die twee Spanjaarden zijn wel vreeselijk zwaar gestraft.

— Dat is zoo, Charly — maar hun misdaad was ook bijzonder zwaar, hernam Raffles op ernstigen toon.

De voorbereidselen tot de terugreis waren spoedig gemaakt, en een uur later stooft de kleine renwagen reeds voort over den straatweg naar Calais.

Den volgenden dag, toen Raffles Emilio Vilar, of liever George Varagnac Markies de Collignon bezocht, vond hij zijn toestand reeds vrij wat verbeterd.

De jonge stierenvechter strekte hem beide handen tegemoet en riep uit:

— Zijt gij reeds weder terug, mijnheer en komt gij mij goed nieuws brengen?

— Het best mogelijke nieuws, mijn vriend, antwoordde Raffles glimlachend.

Hij stak de hand in zijn zak, en legde de gele enveloppe en het medaillon op het dek neder.

De zieke onderzocht gretig den inhoud van de portefeuille, betastte het medaillon van alle kanten, en liet zich toen met een diepen zucht van verlichting op het kussen terugvallen.

— Ik weet niet, hoe ik u hiervoor danken moet, mijnheer. Maar zeg mij toch, hoe gij er in geslaagd zijt, mijn papieren en medaillon zoo spoedig weder terug te vinden.

Raffles hief dreigend den vinger op en antwoordde glimlachend:

— Dat is mijn geheim, en dat mag ik u niet verklappen.

— En Feretti en Cardona? Waren zij het werkelijk?

— Zij waren het.

— Wat is er met hen geschied?

— Zij hebben beiden hun laaghartigen aanslag met den dood geboet.

En daarop deelde Raffles den zieke in korte woorden mede, wat er te Parijs geschied was, zonder daarbij in bijzonderheden te vervallen, die zijn geheim zouden kunnen verraden.

Toen hij geëindigd had, zeide hij op zachten toon:

— Als gij het goed vindt, zal ik aan notaris Bridoux schrijven, en hem er van in kennis stellen, dat gij de wettige afstammeling van de Markiezen de Collignon zijt. Dan is hij voorbereid, en binnen een maand, zult gij zelf naar Parijs kunnen vertrekken, voorzien van deze papieren en het medaillon. En als gij uit die stad terugkeert, en u nogmaals tot Carlos Heredia wendt, ben ik zeker, dat hij zijn oordeel omtrent uw persoon nog wel eens zal herzien, en u zijn schoone dochter zeker niet langer zal weigeren.

De voorspelling van Raffles zou bewaarheid worden.

Want omstreeks een maand later lazen hij en Charly tot hun blijdschap in de Parijsche bladen, dat notaris Bridoux als boedel-beredderaar van het geslacht Varagnac de Collignon aan den nog eenig levenden afstammeling van deze adellijke familie de plek had aangewezen waar een zijner voorvaderen ruim een eeuw geleden, een bedrag van 70000 Livres had verborgen.

En ook zijn andere voorspelling kwam uit, want slechts een paar maanden later werd er in de Sevillaansche bladen gewag gemaakt van het huwelijk tusschen George Varagnac Markies de Collignon en Lola Heredia, de beeldschoone dochter van den schatrijken lederhandelaar.

De volgende aflevering (No. 281) bevat:

DE FORTUINZOEKER.

